

EL RECINTE MODERNISTA VOL MANTENIR-SE FIDEL ALS ORÍGENS FUNDACIONALS

Sant Pau inaugura nova etapa

Agustí Codinach

Després de quatre anys d'obres de rehabilitació, el recinte modernista de Sant Pau obre les seves portes i afronta una nova etapa. Acull organismes internacionals que hi vulguin ubicar la seva seu i un turisme sostenible que vulgui gaudir del recinte

modernista més gran d'Europa. Alhora, vol que el conjunt de ciutadans de Barcelona i Catalunya continuïn involucrant-se i participant en l'esdevenidor d'un espai creat per Lluís Domènech i Montaner i construït gràcies al llegat del banquer Pau Gil.

El cardenal Lluís Martínez Sistach va recordar en l'acte d'inauguració els orígens de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i va animar a continuar-hi sent fidels. **P 24**

Centre internacional escolta a Montserrat

Treballar l'espiritualitat en l'àmbit de l'escoltisme i el guiatge. Aquest és l'objectiu del Montserrat International Scout Centre (MISC) que acaba de posar en marxa Minyons Escoltes i Guies de Catalunya. Es va inaugurar el 22 de febrer coincidint amb la Diada del Pensament. **P 20**

L'Església, víctima de les protestes a la reforma de la llei de l'avortament

El debat sobre l'avantprojecte de la nova llei de l'avortament presentat pel Govern espanyol ha aixecat moltes protestes. Pintades, vidres trencats o misses interrompudes han estat algunes de les accions de grups contraris a la reforma i que tenen l'Església en el seu punt de mira. **P 3-5**

Sumari

- P 5 El Papa crea dinou cardenals
- P 8 Entrevista al periodista Jesús Colina
- P 16 Rere les passes de Francesc d'Assís
- P 21 Tricentenari de l'ermita d'Altafulla
- P 25 Nou llibre de Mons. Agustí Cortés

Editorial

Precedent lul·lià de la reforma de l'Església

Amb el suggestiu títol «La reforma de l'Església: el papa Blaqueria i el papa Francesc» el professor de la UB Albert Soler va traçar paral·lelismes entre el Papa que protagonitza la novel·la *Blaqueria* de Ramon Llull i l'actual Pontífex. L'auditori eren professors i alumnes de les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya. La novel·la *Blaqueria* o *Llibre d'Evast e d'Aloma e de Blaqueria son fill*, conegut tradicionalment com *Blanqueria* (Montpeller, 1283) va tenir un gran ascendent en la narrativa de l'edat mitjana i en els escriptors posteriors. L'obra descriu amb molta vivacitat i de manera realista la vida medieval, en contrast amb les novel·les de cavalleries de l'època més donades a fantasies. El protagonista, seguint la seva vocació religiosa, inicia una recerca de Déu mitjançant un viatge vital que, a desgrat d'ell mateix, el durà a ser monjo, abat, bisbe i Papa. Finalment renunciarà al papat i esdevindrà ermità, per a Llull l'estat de màxima perfecció espiritual. L'obra és uns anys anterior a la renúncia de Celestí V —no se sap si va llegir la novel·la— però inevitablement hom pensa en l'exemplar renúncia de Benet XVI. Ramon Llull era laic i malgrat la seva simpatia espiritual amb sant Francesc no era franciscà ni tan sols terciari franciscà. Per això santifica l'estat de vida dels laics. El papa Francesc escriu que «els laics són simplement la immensa majoria del Poble de Déu.

Al seu servei està la minoria dels ministres ordenats. Ha crescut la consciència de la identitat de la missió del laic en l'Església...» (*La joia de l'Evangelí*, 108). Blanqueria promou l'excentricitat: el centre és Crist i Crist és en els altres. Alguns prevenen que el papa Bergoglio aviat anunciarà una descentralització de la cúria. Sembla que així li ho aconsellen el grup dels vuit cardenals que ell va voler crear a l'inici del seu pontificat. Blanqueria presta molta atenció a les perifèries de la cristiandat. Llull, per la seva voluntat d'inculturació en el món musulmà, fou anomenat *arabicuschristianus*. El papa Francesc insta a sortir a les perifèries del món i a les existencials i ha prosseguit el diàleg interreligiós propiciat pels seus predecessors. El papa Blanqueria prohibeix que els cardenals puguin rebre diners de fora. I Francesc està actuant enèrgicament per a una major transparència de les finances vaticanes. Llull obre el *Llibre de Contemplació* amb tres capítols dedicats a l'alegria i el document programàtic del papa Francesc és *La joia de l'Evangelí*. En resum, una lliçió brillant que agermana el lluminós segle XIII amb el segle XXI i que augura que el 2015 —setè centenari de la mort del beat— podria ser l'any de la seva canonització i de la seva proclamació com a Doctor de l'Església per part d'un papa que encarna una voluntat de reforma que el mateix Llull ja va promoure.

L'efemèride de la setmana

Dia 6 de març del 1475: neix Miquel Àngel Buonarroti, autor del *David*, *La Pietat* o la Capella Sixtina.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Preguntes que ens interpel·len

Són molts els moments en els quals se'ns fa la pregunta sobre la riquesa de l'Església. Només quan l'Església —tots els qui som Església— es fa pobra entre els pobres, i amb ells assumeix la responsabilitat d'un procés que els ajuda a ser ells mateixos agents de la seva pròpia promoció integral, és aleshores quan es percep que primer s'ha deixat evangelitzar abans de donar lliçons. Un grup de cristians que deixen d'estar preocupats per les pròpies seguretats, prestigi, privilegis i imatge, s'han fixat més en la imatge deteriorada del Crist reflectida com en un mirall en la contemplació dels rostres que pateixen. Cal deixar de banda l'autoreferencialitat que ens aïlla i posar Crist i els altres al centre. Aquest és el signe inconfusible i l'inici d'una possible resposta.

De testimonis d'aquesta caritat, la història de l'Església n'està plena. Cal mirar-ho amb ulls de fe i de misericordiosa tendresa i ens serà fàcil descobrir-ho. Sant Ambrós, aclamat bisbe de l'Església de Milà essent encara catecumen, deia que «el qui envià els apòstols sense or, reuní les seves esglésies sense or. L'Església posseeix or, no per conservar-lo, sinó per fer-lo servir. No dirà el Senyor: per què tants desgraciats han mort de fam quan tu tenies or? Valia molt més conservar aquests vasos vivents que no els vasos de metall». És el canvi progressiu que s'ha d'anar introduint.

Quan l'Església actua així, és plenament ella mateixa i troba la resposta en Jesús quan es defineix així: «L'Esperit del Senyor reposa damunt meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19).

Una Església disposada, com Jesús, a servir i a donar la vida, entregada del tot al bé de la humanitat és resposta viva a tantes preguntes que molts homes i dones d'avui es fan, ens interpel·len i ens conviden a viure més d'acord amb l'Evangelí.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Carlos Amigo, David Andrés, Antoni Babra, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, Francesc Gamissans, Josep Gil, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Joan Piñol, Teresa Pujal, Quique, Francesc Raventós, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Josep Ll.

Vázquez, Joan M. Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €
Gibraltar i Portugal: 130,01 €
Resta d'Europa: 208,01 €
Amèrica i Àfrica: 243,11 €
Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

L'Església en el punt de mira

Onada de pintades i interrupcions violentes de misses a Catalunya arran del debat sobre l'avortament

Joan Piñol
Barcelona

«L'església és com una pissarra a la plaça on tothom hi ve a fer pintades per un motiu o per un altre.» Amb veu tranquil·la i pausada, s'expressa d'aquesta manera el rector de Sant Joan de Gràcia, Mn. Joan Torrent. En efecte, aquesta església presideix la plaça de la Virreina i sovint apareix ruixada per pintura, amb eslògans a favor de l'avortament, per l'alliberament d'algun pres o simplement promocionant una vaga. El barri de Gràcia és un focus important de grups d'esquerra que aprofiten aquesta «pissarra» per expressar consignes de manera fàcil. Després, el rector truca a la Guàrdia Urbana i l'Ajuntament neteja les pintades. Com el gat i la rata, és un joc de baixa intensitat però constant.

Tanmateix, aquesta pràctica s'ha anat estenent des de fa dos mesos. La causa és clara. El debat sobre l'avortament presentat pel Govern espanyol de Mariano Rajoy. Aquest canvi legislatiu que proposa restringir els requisits per practicar avortaments ha aixecat moltes protestes. Alguns grups han atacat diversos temples per exigir la retirada d'aquest projecte.

Interrompre la missa

El primer atac a Catalunya va ser el de més duresa i repercussió mediàtica. Un grup de 50 joves van interrompre la missa del Gall de la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell. «Va ser durant la primera lectura, quan van entrar dins el temple cridant consignes i van desplegar una pancarta a favor de l'avortament a l'altar», explica el rector, Mn. Catarineu. Els joves van estar uns 10 minuts a dalt de l'altar cridant i brandant la pancarta. Al final, un grup de feligresos va demanar als manifestants que sortissin. Quan els Mossos d'Esquadra van arribar no quedava cap dels assaltants.

Al contrari del que es pot pensar, no era un grup desorganitzat de brètols. Estaven molt preparats i l'assalt estava coordinat. Els feligresos van observar a les files posteriors del temple una noia que va trucar just quan començava la lectura i va avisar la resta del grup perquè entrés en el moment precís. A més, no van assaltar un temple qualsevol. Aquesta parròquia es troba al centre de la ciutat, és la més antiga i té una presència social molt important on cada diumenge unes 600 persones van a missa. El rector treu ferro a l'atac tot i que reconeix que, en 40 anys de sacerdoci, no havia viscut mai res semblant. «Van fer aquest espectacle només per sortir als mitjans», resumeix.

Els 250 feligresos que hi havia a Sant Fèlix van quedar molt nerviosos fins al punt que el rector els va dirigir unes paraules per tranquil·litzar-los. En especial, va sorprendre la interrupció d'una missa tan important com la del

dia del Naixement de Jesús.

El *modus operandi* d'aquest grup es va repetir a la parròquia de Sant Miquel de Palma de Mallorca poc després, el 9 de febrer. Uns 30 joves van entrar enmig de la missa de 12 del diumenge amb la mateixa estratègia. La celebració havia començat, van entrar cridant i van desplegar una pancarta a l'altar. En aquell moment, es van produir enfrontaments verbals amb alguns feligresos fins que els assaltants van marxar. Tot plegat va ser una operació ràpida: només 10 minuts. El vicari de la parròquia, Mn. Emilio Ramos, va qualificar l'assalt de «violent». En aquest cas, la parròquia escollida per l'atac no era tampoc casual. Sant Miquel és considerada l'església més antiga de Palma i el celebrant de la missa de 12 és el pare jesuïta Norberto Alcover, un conegut articulista.

En el cas de Mallorca, el bisbat va presentar una denúncia. El 17 de febrer la policia va detenir tres persones que haurien participat presumptament en l'assalt. Són dos joves de 23 i 24 anys i un menor d'edat, de 17 anys. La policia els imputa per dos delictes: un, per pertorbar amb violència una cerimònia religiosa i un altre, per ofensa als sentiments religiosos i profanació. Els detinguts estan en llibertat amb càrrecs. A més, la policia ha confirmat que els tres detinguts pertanyen a l'organització juvenil Arran, de l'extrema esquerra independentista.

Aquest atac va ser pràcticament simultani a un que es va produir a Banyoles el mateix dia 9 de febrer. Un grup de 20 activistes pertanyents a

«Una desena de noies es van encadenar a la Sagrada Família»

«Un grup va penjar una pancarta al cambril de Montserrat on hi ha la Moreneta»

pels propis manifestants que després han penjat els vídeos a internet i n'han reivindicat les accions.

Manifestacions i pintades

També s'han produït altercats en gairebé totes les manifestacions a favor de l'avortament de les últimes setmanes a Catalunya. En especial, s'han produït pintades contra esglésies i algun tipus de mofa o profanació dels temples.

La primera mobilització es va convocar a tot l'Estat espanyol el dissabte 1 de febrer. A Madrid, la manifestació coneguda com a «Tren de la Llibertat» va congrega 20 mil persones, segons el diari *Público*. A Barcelona, segons la Guàrdia Urbana, els manifestants eren 350 tot i que mitjans com el diari *Ara* van elevar la xifra fins a mil persones. Aquella manifestació va començar a les 5 de la tarda des de la plaça de la Catedral tot i que el temple no va ser atacat. En canvi, al llarg del recorregut van patir pintades les esglésies de Betlem, a la Rambla, i de Sant Jaume, al carrer Ferran. El rector de la parròquia de la Mare de Déu de Betlem, Mn. Joan Costa, explica que l'església per sort estava tancada.

Alguns manifestants van fer pintades a la paret lateral amb consignes com «Fora els rosaris dels nostres ovaris» i «Avortament lliure i gratuït». També van intentar pintar la façana principal. «Estava a punt d'obrir l'església i vaig sentir tot l'enrenou a fora i

em vaig esperar perquè vaig témer que volguessin entrar dins i malmetre més el temple», explica el rector. La Guàrdia Urbana estava vigilant la manifestació i va detenir immediatament les tres persones que van fer les pintades que van passar a disposició judicial.

A la ciutat de Terrassa els fets van ser de més envergadura. Allà s'havien concentrat unes 500 persones de tot el Vallès Occidental a la plaça Vella de la ciutat. Entre els presents, hi havia tres regidors del PSC i també els membres de l'entitat Procés Constituent, que promou la germana Teresa Forcadès. Un grup de manifestants es van encadenar a la reixa de la catedral de Terrassa que es troba en aquesta mateixa plaça. Feia poca estona que havia començat la missa de les 18.30 i a dins del temple hi havia una cinquantena de fidels. Finalment, els feligresos van haver de sortir per una porta lateral que no dona a la plaça.

El dissabte següent van tornar a repetir-se les concentracions. A Madrid, aquest cop es van reunir unes 15 mil persones, segons el diari *Ara*. A Barcelona, la manifestació va tornar a arrencar des de la plaça de la Catedral sense que aquest cop es repetissin les pintades al llarg del recorregut. On va haver-hi més accions ofensives va ser a la manifestació de Sabadell. Segons els mitjans locals, un miler de persones van recórrer els carrers de la ciutat. Al seu pas per la parròquia de la Puríssima Concepció alguns manifestants van llançar bosses de pintura vermella i van fer pintades. A l'església del Cor de Maria van fer-hi pintades i van penjar sogues de l'estàtua de sant Antoni Maria Claret que està a la façana. Al final, la policia va identificar uns 30 joves acusats de participar en aquestes accions.

A part de les esmentades, també hi va haver pintades a Barcelona a Santa Maria de Sants i, tal com esmentàvem al principi, Sant Joan de Gràcia. També es van dur a terme accions contra temples en altres mobilitzacions. A Tarragona, per exemple, es van concentrar 50 persones davant la catedral el 9 de febrer passat on l'organització feminista Cau de Lluna va dur a terme una *performance*. Es van estirar al terra davant del temple simulant que eren persones mortes «víctimes de l'opressió patriarcal». També es va llegir un manifest i es van penjar pancartes.

Totes aquestes manifestacions estaven convocades per 334 entitats de tot l'Estat de les quals 26 de catalanes que han fet públic el manifest *Nosaltres decidim*. Entre aquestes entitats figuren alguns partits polítics com el PSC, ICV-EUiA i ERC. També hi ha els dos principals sindicats: UGT i Comissions Obreres. També cal destacar que s'hi ha unit la patronal de les clíniques que practiquen avortaments.

Agusti Codinach

«El director de la Fundació Vidal i Barraquer diu que és la quota que han de pagar per ser gent vinculada a l'Església»

Institucions d'Església afectades

La fúria dels partidaris de l'avortament no només es va concentrar sobre els temples. També van patir les seus de diferents organitzacions i entitats vinculades a l'Església, en concret, els estudis de Ràdio Estel on també s'ubica la redacció de *Catalunya Cristiana*. També va patir un atac la seu de la Fundació Vidal i Barraquer al barri de Sant Gervasi.

La seu del setmanari va patir un atac la matinada del dijous 7 de febrer. En arribar els treballadors al matí, es van

trobar una pintada a favor de l'avortament i els vidres dels estudis amb diversos cops. Tot i que no van aconseguir trencar del tot les vidrieries sí que les van malmetre. En total, eren una dotzena de cops, aparentment de martell, que van causar danys per valor de 10 mil euros. El Col·legi de Periodistes va emetre un comunicat condemnant els fets i va demanar respecte per aquests dos mitjans.

Per la seva part, la Fundació Vidal i Barraquer va patir un episodi similar la matinada del dia 10 de febrer. L'operació va ser similar: pintades i 9 cops de martell contra els vidres. El director de la fundació, Manuel Romero, afirma que les reparacions suposen un cost de 3 mil euros que assumirà l'asseguradora. Romero ha explicat que van trucar als Mossos i que la Guàrdia Civil també es va personar a la seu atacada. L'entitat va ser cofundada per un sacerdot jesuïta i es dedica a la psicologia. Enguany, celebra el seu cinquantè aniversari i Romero reconeix que és la primera vegada que pateixen un atac com aquest. «És la quota que hem de pagar per ser gent vinculada a l'Església», afirma el director.

Posteriorment, s'ha trobat un comunicat a internet en què el grup «Feministes Autònomes» reivindica tots dos atacs. Aquest grup no està inscrit com a associació ni té cap mena de presència pública, cosa que fa pensar que es tracta d'un grup creat *ad hoc* fa molt poc temps. El comunicat afirma que van atacar aquests mitjans perquè «adoctrinen i manipulen amb catecismes». Conclouen que «fa fàstic

la seva podrida moral catòlica» i el comunicat acaba dient: «Ni Déu ni estat ni marit.»

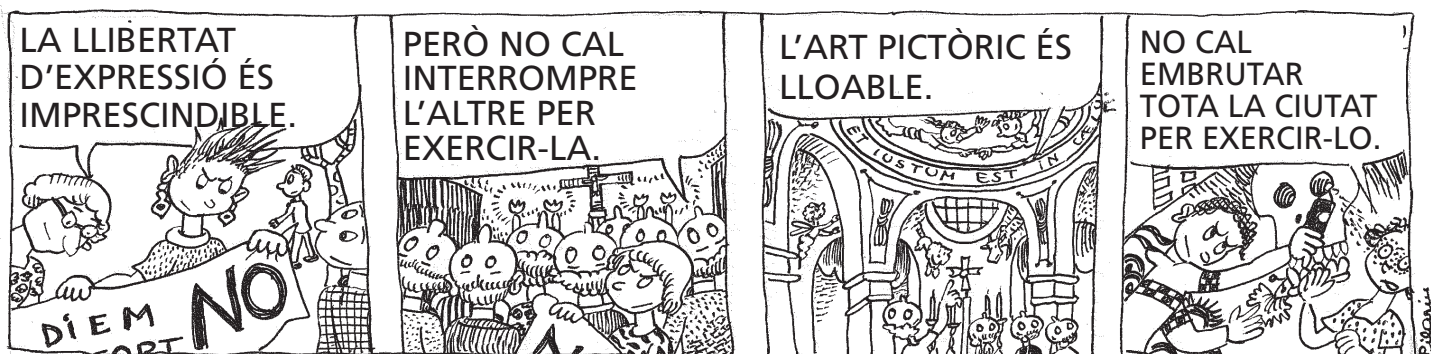
Pel que fa a la Fundació Vidal i Barraquer expliquen que apareix en un llistat de la Conferència Episcopal Espanyola com a entitat col·laboradora i que treballen amb l'associació Pro Vida Catalunya, cosa que el director de la Fundació nega categòricament. També amenacen que poden produir-se més atacs: «Sabem que una acció amb vidres trencats per si sola no és una revolució però la suma de tots els vidres trencats aquesta setmana i les que vindran són una mostra de ràbia.» Igualment, el comunicat també reivindica un atac a l'entitat Família Unida, a Barcelona, un grup integrat per protestants evangèlics que les feministes acusen de combatre el matrimoni homosexual. També va rebre pintades el saló del Regne del barri de Sants, el lloc de culte dels Testimonis de Jehovà.

Violència anticlerical

Sobta que hagi estat l'Església la principal víctima silenciosa del debat sobre aquest projecte de llei. Tot i que és cert que també han estat atacades seues del PP i la delegació del Govern a Barcelona, han estat episodis molt residuals. No hi ha hagut ni la violència, ni la ràbia, ni la concatenació d'atacs que ha patit l'Església.

Mn. Bruno Bérchez, delegat de Joventut de la diòcesi de Barcelona, es queixava d'aquests atacs en un article al lloc web de l'arquebisbat. No entenia per què s'ataquen esglésies i afirmava que no creia que l'Església estigués darrere d'aquest avantprojecte. En tot cas, recordava que els bisbes «deuen haver dit el mateix que sempre: que l'Església està en contra de l'avortament i a favor de la vida. Com sempre ha dit. Llavors, per què ara aquests atacs i crits contra esglésies?», afirmava.

El periodista Salvador Aragonès, col·laborador de Ràdio Estel, reflexionava en un article al *Diari de Tarragona* sobre l'agressió a la seu de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. «Atempten contra

SALVADOR ARAGONÈS:
«Atempten contra dos mitjans de comunicació per silenciar la seva veu, simplement perquè no els agrada»

dos mitjans de comunicació per silenciar la seva veu, simplement perquè la seva veu no els agrada o els molesta», afirmava amb contundència. Per a aquest antic corresponsal a Roma de l'agència Europa Press, l'atac vol generar por. «Els mitjans de comunicació espanyols tenen por, sovint molta por, de publicar articles a favor de la vida o contra el matrimoni homosexual.» A més, Aragonès recordava que tant Ràdio Estel com *Catalunya Cristiana* «si per alguna cosa es distingeixen és per la seva tolerància i obertura a tothom».

Val la pena parar atenció al que diuen els manifestants. El comunicat dels que van irrompre a la missa del Gall de Sabadell expressa «l'Església com un dels principals agents instigadors de la reforma». El manifest *Nosaltres decidim* vol una llei «lliure d'imposicions religioses». El comunicat de les feministes que van atacar la Fundació Vidal i Barraquer consideren evident «el vincle entre l'Estat i l'Església».

En aquest sentit, la professora de la UAB Glòria García-Romeral, experta en sociologia religiosa, destaca el paper de l'Església en la defensa del dret a la vida. «El posicionament contra l'avortament juntament amb l'oposició al matrimoni homosexual han estat els fronts més visibles públicament de l'Església en els últims anys», opina. En aquest sentit, els llocs de culte esdevenen símbols per als grups que defensen les tesis contràries. «Una part de la societat considera l'Església com a defensora d'aquest avantprojecte», reconeix.

Així doncs, el debat sobre la reforma de l'avortament és un debat religiós o de l'Església? Com la mateixa professora García-Romeral afirma, «no és gaire habitual sentir arguments religiosos per justificar la reforma de l'avortament tot i que hi ha una influència ideològica». En aquest sentit, la Comissió Teològica Internacional va publicar el 16 de gener un document que reflexiona sobre les noves formes d'anticlericalisme. Aquesta obra és fruit del treball de 10 teòlegs durant 5 anys a instàncies del papa Benet XVI. El reconegut vaticanista Sandro Magister ho resumeix: «S'imputa a l'Església ser intolerant en nom de Déu però aquest document reverteix l'acusació ja que és la dictadura del relativisme la que vol expulsar la fe de la societat civil.»

Els arguments no són religiosos però el debat s'enfoca cap a l'Església. Els teòlegs afirmen: «En les mateixes

societats democràtiques i laiques, el lligam amb la pertinença cristiana sovint és vist com una amenaça per a la pau social, fins i tot quan els arguments presentats, per sostenir les opinions relatives a l'esfera pública, apelen als recursos de la racionalitat comuna i no religiosa.»

La Sagrada Família i Montserrat

L'Església està en el focus. Ni tan sols els símbols culturals de la catalanitat se n'han escapats. La basílica de la Sagrada Família i el monestir de Montserrat han estat víctimes d'algunes accions. El 4 de febrer unes 50 persones es van concentrar al temple de Gaudí per protestar i van desplegar diverses pancartes. Uns dies després, el 9 de febrer, la protesta va consistir en 10 persones que es van encadenar a la reixa que hi ha davant la façana del Naixement. Posteriorment, un grup pertanyent a la CNT, l'històric sindicat que va protagonitzar bona part de la persecució religiosa del 1936, va llançar octavetes des d'una de les torres del temple.

Cal recordar que la basílica ja va ser l'escenari d'un episodi relacionat amb el debat sobre l'avortament. Des de fa uns anys, el dia 25 de cada mes es concentra un petit grup de partidaris del dret a la vida a l'hospital de Sant Pau i recorren l'avinguda Gaudí fins a la Sagrada Família. Tot i que moltes vegades han estat insultats per grups proavortistes, el passat 25 de setembre diversos grups feministes van preparar una acció contundent. Unes 150 persones es van concentrar davant el temple de Gaudí i van envoltar la cinquantena de provida. Els Mossos d'Esquadra van mantenir un dispositiu especial i uns 20 agents van protegir els participants en el Rosari. Les feministes van escridassar,

amençar i insultar els participants que es van mantenir tota l'estona dins del cordó policial. A més, les feministes havien organitzat abans el que van batejar com a «missa feminista» amb poemes, espelmes i «oracions feministes», segons destacaven en un comunicat.

El monestir de Montserrat va patir un atac més aviat simbòlic. El passat divendres 14 de febrer mitja dotzena d'activistes d'Arran van pujar al cambril de la Mare de Déu on van desplegar una pancarta amb el lema «Avortament lliure i gratuït».

Anticlericalisme històric

També cal posar èmfasi en el fet que les manifestacions a la resta de l'estat no han anat aparellades amb tanta violència com a Catalunya. Si bé és cert que s'han produït pintades i alguns atacs, no hi ha hagut la generalització que s'ha viscut al Principat. Fins i tot a Madrid, on les manifestacions han estat més nombroses, han estat escasses les pintades o els incidents.

Una possible explicació seria la presència històrica de l'anticlericalisme, com recorda la professora García-Romeral. «Històricament hi havia un important sentiment anticlerical vinculat als grups d'esquerra catalans», raona. Pel que fa a les diferències amb la resta de l'Estat espanyol, destaca que Catalunya és la regió menys catòlica, amb menys alumnes de religió, amb menys casaments religiosos i amb una pràctica escassa. «Actualment no considero que l'anticlericalisme tingui un paper gaire destacat, però sí que a Catalunya el procés de secularització va calar de manera més ràpida i profunda», considera aquesta sociòloga.

Les protestes, en efecte, no són un

fenomen que hagi nascut fa dos mesos. Amb anterioritat, ja s'havien produït pintades i alguns atacs tot i que mai tan concentrats en el temps ni tan violents. Podem dir que s'han produït en dos mesos els episodis que s'havien produït en els 10 anys anteriors. Convé recordar l'episodi especialment dolorós de l'any 2009 quan una vintena d'esglésies de la ciutat de Barcelona van aparèixer amb pintades que commemoraven la Setmana Tràgica de 1909. En algunes de les pintades de llavors s'hi podia llegir: *Arderéis como en el 36*.

Relativisme i agressions

El papa Benet XVI, en el seu discurs al desembre del 2012 quan va rebre la Comissió Teològica Internacional que presentava el document esmentat, va advertir que el relativisme podria derivar en violència contra els símbols religiosos. «Alguns sostenen que només el "politeisme dels valors" garantirà la pau civil. Però quan es nega la possibilitat per a tots de referir-se a una veritat objectiva, el diàleg es fa impossible i la violència, declarada o oculta, es converteix en la regla de les relacions humanes.» La resposta davant les agressions ha de ser, segons el Papa, el diàleg però partint de l'afirmació de les pròpies conviccions i sense deslluir o dissoldre allò que creuen els catòlics. Mn. Bruno, al seu article al web de l'arquebisbat, resumeix aquesta actitud: «Per a mi seria molt interessant i constructiu fer un cafè amb els autors de la pintada de l'església, o amb els manifestants de Terrassa.»

En resum, les pintades i les interrupcions de misses no són persecució de la fe però sí que pretenen condicionar la moral que es deriva d'aquesta creença. Pretenen espantar i limitar la veu dels creients.

EXCURSIÓ A TREMP

els dies 15 i 16 de març amb motiu del 150è aniversari de la fundació de Fills de la Sagrada Família del Pare Manyanet.

Per a més informació i reserves truqueu al 934 092 770.

Pelegrinatges del 2014

XINA

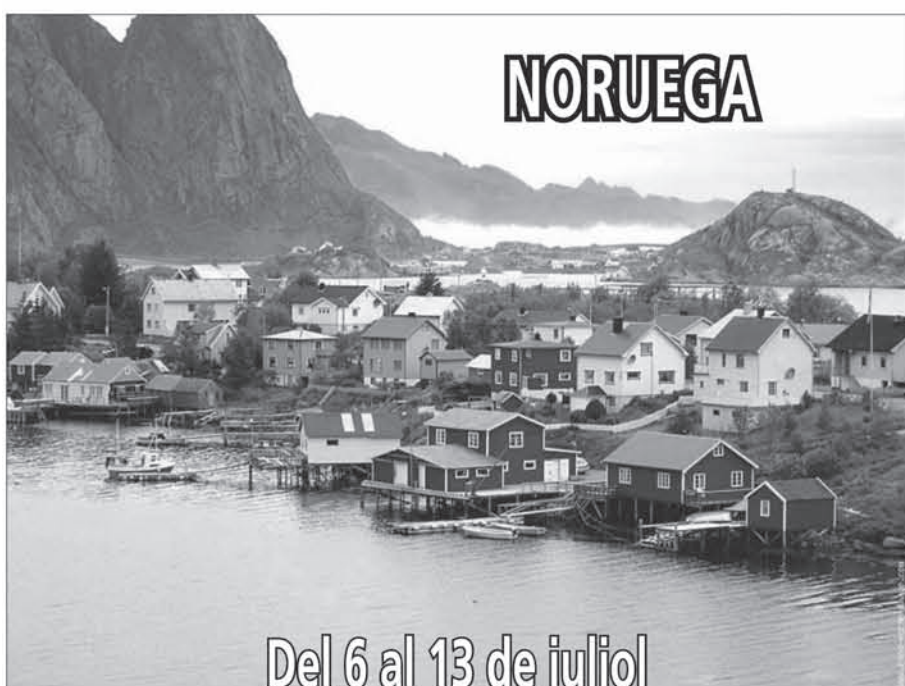
Del 10 al 18 de març

9 dies per la tradició d'un imperi mil·lenari on els màxims exponents són Pequín i Xian, fins a arribar a Xangai, la metròpoli més futurista de l'Extrem Orient. Mossèn i guia acompanyant des de Barcelona.

BERLÍN IMPERIAL

Del 7 a l'11 d'abril
Escapada cultural

NORUEGA

Del 6 al 13 de juliol

ARMÈNIA

Del 4 al 15 d'agost

Un poble marcat per la fe

22-26 ABRIL — **PEREGRINACIÓ A FÀTIMA I PORTUGAL**

12-19 MAIG — **PEREGRINACIÓ A POLÒNIA**
(Ruta de Joan Pau II)

17-24 JUNY — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

JUNY — **SICÍLIA i MALTA** La magna Catalonia

18-30 AGOST

ETIÒPIA. TRIBUS i CRISTIANS DEL SUD

2a Quinzena SETEMBRE — **NEPAL**

7-18 OCTUBRE — **PEREGRINACIÓ A CUBA**

Santuari de la Verge de la Caritat del Cobre i ruta cultural en homenatge als indians

NOVEMBRE — **ÍNDIA AMB GOA**

DESEMBRE — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

Nous cardenals sota la mirada de dos Papes

Francesc crea un nova estructura de Coordinació dels Afers Econòmics i Administratius

Mercedes De La Torre
Ciutat del Vaticà

El papa emèrit Benet XVI i el papa Francesc han participat per primera vegada junts en una cerimònia a la basílica de Sant Pere. Es tracta del primer esdeveniment públic en què el predecessor del papa Francesc ha assistit juntament amb més de 150 membres del col·legi cardenalici del món amb motiu del Consistori Ordinari Públic per a la creació de cardenals que es va dur a terme el dissabte 22 de febrer. Un gest visible d'unitat que ha col·laborat també a reforçar la comunió i continuïtat entre tots dos pontificats i, sobretot, una «alegre sorpresa» que també ha permès a tots els presents confirmar l'acció de l'Esperit Sant en la seva Església.

Aquest consistori per a la creació de cardenals ha estat el primer del pontificat de Francesc en què el Sant Pare ha escollit 19 nous membres, molts d'ells procedents de les perifèries del món. Entre els nous purpurats destaquen, com a homes forts de la Cúria vaticana, Pietro Parolin, secretari d'Estat; Lorenzo Baldisseri, secretari de la Congregació per als Bisbes; i Gerhard Ludwig Müller, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. També han rebut el birret cardenalici, entre d'altres, els arquebisbes de Managua, Abidjan, Rio de Janeiro, Buenos Aires, Seül, Ouagadougou (Burkina Faso), Cotobato (Filipines) i Les Cayes (Haití), així com l'arquebisbe emèrit de Pamplona i Tudela, Mons. Fernando Sebastián. No va poder viatjar a Roma a causa de l'edat (98 anys) Loris Francesco Capovilla, que viu a la província italiana de Bèrgam. El cardenal Capovilla va ser el secretari d'Angelo Giuseppe Roncalli, que es convertiria més tard en Joan XXIII.

Al començament de la cerimònia del consistori, el nou cardenal i actual secretari d'Estat, Pietro Parolin, ha dirigit unes paraules de gratitud en

nom dels 19 nous purpurats, 16 d'ells electors. Parolin ha citat la carta que el papa Francesc els va adreçar el dia de la notícia pública de la seva creació com a cardenals: «L'Església necessita el vostre valor per anunciar l'evangeli en cada moment, de manera oportuna i inoportuna, i per donar testimoni de la veritat. L'Església necessita les vostres pregàries, per pasturar bé el ramat de Crist, la pregària que, no ho oblidem, amb l'anunci de la Paraula, és el primer deure del Bisbe. L'Església necessita la vostra compassió sobretot en aquests moments de dolor i patiment en tants països del món.»

El secretari d'Estat del Vaticà ha destacat també que els membres del col·legi cardenalici expressen la seva «proximitat espiritual a les comunitats eclesials i a tots els cristians que pateixen discriminacions i persecució» i ha reiterat el seu deure de «lluitar contra qualsevol discriminació». Finalment ha demanat la pregària de tota l'Església «perquè siguin forts en la fe i sàpiguen respondre el mal amb bé. I que aquesta pregària es faci extensiva

a tots els homes i dones que pateixen injustícia a causa de les seves conviccions religioses».

El diumenge 23 de febrer, els 18 nous cardenals presents a Roma van concelebrar amb el papa Francesc la seva primera missa a la basílica de Sant Pere. Durant l'homilia el Papa els va animar a deixar-se guiar sempre «per l'Esperit de Crist, que es va sacrificar a si mateix a la creu» per poder ser «canals pels quals brota la seva caritat». «El cardenal entra a l'Església de Roma, germans, no en una cort», va remarcar, «evitem tots i ajudem-nos els uns als altres a evitar hàbits i comportaments cortesans: intrigues, enraonies, camarilles, favoritismes i preferències».

Nova Secretaria d'Economia

Després de la darrera sessió plenària del Papa amb el consell de vuit cardenals que va abordar els afers econòmics de la Santa Seu, Francesc va crear el dilluns 24 de febrer una nova estructura de coordinació dels afers

econòmics i administratius de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà. Es tracta d'un pas clar i important en la Reforma econòmica vaticana.

Aquesta decisió va ser confirmada el mateix 24 de febrer amb la firma i publicació d'una carta apostòlica de *motu proprio* titulada *Fidelis dispensator et prudens* (Lluc 12,42), en què el Papa recorda que «l'Església és conscient de la responsabilitat de protegir i gestionar amb atenció els seus béns, a la llum de la seva missió d'evangelització i amb una atenció especial als més necessitats». Es tracta de la institució d'una nova Secretaria d'Economia com a dicasteri de la Cúria Romana d'acord amb la constitució apostòlica *Pastor bonus*, que tindrà com a prefecte el cardenal George Pell, arquebisbe de Sydney.

La nova Secretaria d'Economia actuarà segons les directrius formulades pel nou Consell d'Economia, que supervisarà les estructures i les activitats administratives i financeres dels dicasteris de la Cúria Romana, de les institucions relacionades amb la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà. Aquest consell estarà format per 15 membres: 8 cardenals o bisbes i 7 laics experts de diferents nacionalitats.

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

Les floretes del papa Francesc

L'Església al taller

La imatge estrella de fa uns dies era la del vent fent volar el solideu del Papa i jugant amb la seva esclavina blanca durant l'audiència general. Això va ocupar moltes portades. Imatge curiosa provocada pel vent que bufava amb força.

Però aquests dies allò important són els primers nomenaments de cardenals del seu pontificat i les reunions que va tenint amb els seus assessors per reformar l'estructura econòmico-administrativa de la Santa Seu. Reunions que no deuen ser gens amenes i que apunten cap a la professionalització de la gestió econòmica de la casa vaticana perquè els números quedin ben clars i l'Església no perdi més credibilitat.

La reforma de la cúria, de l'administració i l'economia

de la Santa Seu no deu ser una cosa senzilla i, a més a més, és ben poc agraïda. No n'hi ha imatges divertides ni cridaneres. Hi ha esforç, dedicació i treball... I això és difícil d'il·lustrar en cap dels mitjans de comunicació.

Crec que això deu ser com quan dus el cotxe al taller; et canvien corretja, frens, filtres... Tot plegat més de mil euros. El vas a buscar. Pagues religiosament. I quan l'agafes de nou no hi notes res d'especial perquè, de fet, el cotxe funcionava quan l'hi vas portar.

Ara el cotxe (que és l'Església) és al taller. La pintura i les fotografies divertides són més agraïdes però el treball més important del papa Francesc no és vistós. Segur que no està sol. Potser era l'Esperit que bufava fort al Vaticà aquell dia.

Jordi
Sánchez
Torrens

Estabilitat a l'alça de l'assignació tributària

Prop de nou milions de contribuents van marcar la casella a favor de l'Església el 2013

tantos

Programa para el Sostienimiento Económico de la Iglesia

Redacció
Madrid

Satisfets, però sense triomfalismes. Així s'han mostrat des de la Conferència Episcopal Espanyola en presentar les dades provisionals de la Campanya de la Renda 2012. En aquest període, les declaracions a favor de l'Església catòlica han estat de 7.339.112, cosa que suposa una quantitat total recaptada per assignació tributària de 249.051.689 euros, gairebé dos milions d'euros més que l'exercici anterior. Tenint, a més, en compte que una de cada cinc declaracions són conjuntes, la CEE calcula que al voltant de nou milions de declarants van marcar el 2013 la casella de l'Església catòlica. Això suposa un augment de gairebé 900.000 contribuents respecte de l'any 2006.

«Estem satisfets —ha afirmat el P. José M. Gil Tamayo, secretari general de la CEE—, però el nostre desig és que la crisi acabi. La presentació d'aquestes dades no vol caure en el triomfalisme sinó que respon a la política de transparència que volem dur a terme. Darrere les xifres veiem les persones que volen contribuir amb l'Església en la construcció social i, sobretot, als destinataris d'aquesta ajuda, que són els més necessitats.»

Segons han explicat des de la CEE, l'IRPF 2012 (campanya de la renda del 2013) ve marcat un any més per la situació de crisi a Espanya i les seves conseqüències de tipus impositiu. En aquest sentit, el nombre de declaracions presentades a tot Espa-

«La tragèdia de Ceuta esperona la consciència cristiana»

El secretari general i portaveu de la CEE, José M. Gil Tamayo, va expressar també la solidaritat i el dolor dels bisbes espanyols amb les víctimes de la tragèdia de Ceuta. «No entrem en el debat polític —va assegurar—. Drames com aquest no poden ser motiu d'enfrontament sinó de conjunció. Fem una crida a unir-nos per solucionar aquest problema des d'un esperit d'humanitat. La resposta no es pot limitar a una política de contenció. Advoquem per les mesures més generoses possibles i sobretot per un compromís a favor dels països pobres.»

«Darrere les xifres veiem les persones que volen contribuir amb l'Església a la construcció social i, sobretot, als destinataris d'aquesta ajuda, que són els més necessitats»

nya ha minvat en més de 75.000. En aquestes xifres no s'inclouen aquells contribuents que, tot obtenint rendes subjectes a IRPF, no estan obligats a fer la declaració i que, segons les darreres dades d'Hisenda, pugen a 6,5 milions de contribuents.

Aquesta reducció de declaracions presentades ha afectat també l'assignació a favor de l'Església, l'aportació de la qual s'ha reduït en gairebé 18.000 persones. Malgrat la reducció de contribuents en termes absoluts, la tendència és a l'alça i actualment el percentatge de persones que marquen la casella de l'Església és del 34,87%. «En els darrers sis anys —ha explicat Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari per a Afers Econòmics de la CEE— un milió de contribuents més han marcat la casella de l'Església catòlica. Aquest suport ens permet continuar fent més coses per tants que necessiten tant.»

Per comunitats autònomes

Per primera vegada des del 2006 la CEE ha presentat els resultats globals de la Campanya de la Renda desglossats per comunitats autònomes. Mentre Madrid, Andalusia i Catalunya són les que més recursos aporten al sistema, Castella la Manxa, Múrcia i Extremadura són les comunitats en les quals el percentatge de declaracions

a favor de l'Església catòlica és més gran.

A Catalunya, gairebé 700.000 contribuents van marcar l'any passat la casella de l'Església, que representen un 19,95% del total de declaracions. Aquest percentatge és el menor de tot Espanya. Això no obstant, el total de diners aportat és de gairebé 31 milions d'euros, tan sols superat per Madrid, amb 68 milions, i Andalusia, amb 34.

A la roda de premsa en què es van presentar aquestes dades, el vicesecretari d'Afers Econòmics de la CEE va voler deixar clar que el que l'Església rep per assignació tributària «no es distribueix a partir de criteris polítics, sinó de comunió cristiana de béns, solidaritat i atenció a les necessitats bàsiques de l'Església». També va confirmar que la CEE destinarà enguany gairebé cinc milions d'euros a la campanya de comunicació de la renda i de l'Església diocesana. «Creiem que aquests diners són rendibles —va afirmar—. Permeten que la gent pugui conèixer què suposa l'Església i com treballa. Perquè només s'estima el que es coneix. Donar a conèixer la vida de l'Església forma part de la seva missió i tot això contribueix a sentir les coses com pròpies.»

Tant el secretari general de la CEE com el vicesecretari d'Afers Econòmics van aprofitar també la roda de premsa per agrair la col·laboració de tots els contribuents que han marcat la casella de l'Església catòlica: «Mantenim el compromís de garantir i mantenir el sosteniment de les activitats bàsiques de l'Església en nivells d'eficàcia i austeritat similars als que han estat habituals fins ara.» I afegia: «La CEE té la intenció de continuar treballant per informar sobre la tasca de l'Església i per encoratjar que cada cop siguin més els qui marquin la X a la seva declaració a favor de l'Església. Marcar la casella no costa res i, això no obstant, rendeix molt. Amb pocs diners, i gràcies a la generositat de milions de persones arreu del món, l'Església continua fent molt per tants que encara necessiten tant.»

FE D'ERRATES

En el número de *Catalunya Cristiana* amb data 16 de febrer, a l'article titulat «Religió a l'escola, un compromís ètic amb la veritat», s'hi assenyala que «l'ensenyament de la Religió catòlica i de les altres confessions amb les quals Espanya ha subscrit els acords corresponents s'imparteix en el segon cicle d'Educació Primària —a partir dels vuit anys—, en l'Ensenyament Secundari Obligatori (ESO) i en el Batxillerat, tant en centres públics com privats.» En realitat l'ensenyament de la Religió s'imparteix des «del segon cicle d'Infantil —a partir dels tres anys—, Educació Primària...».

«Els Legionaris són fills d'una infidelitat»

Jesús Colina, periodista i fundador de la xarxa mundial catòlica Aleteia

Samuel Gutiérrez

És un dels periodistes que ha estat més a prop del P. Marcial Maciel. El 2003 fins i tot va publicar un llibre-entrevista titulat «*Mi vida es Cristo*» (Planeta). Avui reconeix que va ser un dels grans errors de la seva carrera. Aprofitant una visita recent a Barcelona, parlem amb Jesús Colina sobre els Legionaris de Crist i el camí de purificació que porten a terme.

La Legió de Crist acaba de tancar el seu Capítol General, marcat per un comunicat històric de petició de perdó. Tenint en compte els vincles que l'han unit a la institució, com valora les passes que s'han fet?

No dic res de nou si afirmo que el comunicat arriba massa tard. Ells mateixos ho reconeixen i demanen perdó per la dificultat que han tingut per comprendre, acceptar i comunicar els fets ocorreguts. Dit això, és indubtable que s'ha produït un salt de qualitat. Hi ha hagut una acceptació clara de totes les acusacions que es fan al P. Maciel. I no només això: també de la influència que la mentalitat de Maciel ha pogut tenir en la cultura que s'ha generat dins de la congregació. Crec, doncs, que s'ha fet un pas decisiu, i que al mateix temps era un pas indispensable sense el qual no era possible continuar endavant. El Capítol General té dos objectius fonamentals: reescriure les constitucions, perquè les que havia escrit Maciel tenien influència de la seva cultura retorçada; i nomenar una nova directiva, sense persones properes a Maciel, que serveixi per començar de cap i de nou. En aquest context era molt important deixar clar que no s'ocultava res, que s'acceptava el que havia passat i que es demanava perdó per la complicitat directa o indirecta. El comunicat emès és l'única manera que tenia la congregació per afrontar el futur amb llibertat i entusiasme.

Creu que el sistema era tan tancat com per impedir que durant anys es conegués la veritat sobre Maciel?

Sens dubte. Ho he experimentat personalment. Jo vaig conèixer els Legionaris amb 12 anys, vaig estudiar amb ells i he format part de la seva branca laïcal, Regnum Christi. Fins al 2006 no tenia cap prova que les acusacions del P. Maciel fossin veritat. De fet, les acusacions van començar a circular el 1997-1998. Fins aleshores no se'n sabia res. I al principi es van considerar inversemblants. Vam pensar que era un atac a Joan Pau II a través d'acusacions estrambòtiques a una de les persones properes, que a més estava al capdavant d'una congregació nova amb un creixement vocacional únic. Dins de la congregació no hi havia coneixement dels fets. Maciel va ser prou intel·ligent com per aïllar el testimoni de les víctimes. Crec que és veritat que dins de la

Jeffrey Bruno

congregació el 99% no en sabia res. Ho sabien les víctimes o les persones amb les quals les víctimes van tenir el valor de parlar.

I la cúpula? Els superiors?

Aquesta és la qüestió més difícil de jutjar si volem ser justos. No tenim totes les dades. Indubtablement els superiors van rebre algun testimoni de víctimes i no els van donar el crèdit degut. Van preferir creure el fundador, que era exaltat com un sant. En els superiors hi havia un prejudici que els portava a veure favorablement el fundador i a descartar qui el criticava. No obstant això, ells devien tenir altres indicis. Perquè aquest home portava diverses vides en una. Portava una administració paral·lela i algú li devia donar els diners. Arriba un moment que si ets intel·ligent, i n'eren, t'has de fer preguntes. Els va faltar valor per afrontar el trauma i l'enormitat del cas.

El primer reconeixement de culpa no va arribar fins a l'any 2008, quan ja hi havia proves d'algunes de les seves perversions...

El més greu de tot és que quan Maciel mor, sabent el que sabien, el director general seguia escrivint cartes en les quals el presentava com a model de vida. Això objectivament és greu.

Un dels punts que reconeixen per primera vegada la Legió és que hi ha hagut un cert culte a la personalitat.

És un dels grans exàmens de consciència que s'han de fer, en primer lloc, els Legionaris de Crist, i en segon lloc qualsevol moviment, comunitat, parròquia o diòcesi. El paper dels homes no s'ha d'assimilar o convertir-se mai en el paper de Crist. Malauradament és una cosa que passa des de sempre. És freqüent en la història de l'Església que apareguin figures carismàtiques que

«L'Església ha tingut la claredat per prendre una posició ferma, però capaç de distingir el blat del jull»

generen un consens i una atracció que porten a una espècie d'ensuperbiment. El cas de Maciel és paradigmàtic.

Maciel va ser un malalt mental?

Encara no he trobat la clau per entendre'l psicològicament. És una cosa misteriosa. Me n'han parlat com d'una persona esquizofrènica, amb dues o tres personalitats, però no és veritat. Ell utilitzava la religió per als seus mateixos interessos. No és que tingués, d'una banda, experiències místiques i un lliurament a Déu incondicional, i que de l'altra, fos un pederasta i un agressor. No, ell va manipular escrits per donar-se una autoritat moral.

Sense ser un malalt mental, com diu, sinó algú que feia servir la religió per als seus interessos perversos, una arrel dolenta pot donar fruits bons?

Molts dels que no acceptaven les acusacions contra Maciel es basaven en aquest argument. Com hi poden haver fruits bons d'un arbre dolent? Els Legionaris de Crist són fills d'una infidelitat i per tant també víctimes

de Maciel. Són víctimes d'una persona a la qual van donar un crèdit i que després han descobert que era un criminal. Aquesta és l'experiència que moltes persones fan avui a la vida. La infidelitat és un dels motius que més patiment causa a les persones. En aquest sentit, crec que l'experiència dels Legionaris podria ser avui un missatge profètic per al món: si en comptes d'ocultar els fets, es reconeixen de front i s'accepten, la congregació es pot convertir en testimoni per a tots els que se senten traïts. Crec que aquest és avui el carisma veritable de la congregació. Que

el fundador m'hagi traït no significa que Déu em deixi d'estimar. Són gent que ha donat la seva vida per seguir Crist a través del camí obert pel fundador i Déu no els abandona.

Creu que el camí que es recorre es dirigeix a bon port?

Sí, crec que la congregació va per bon camí. Davant del dany produït, era impossible posar d'acord tot el planeta sobre el camí que calia recórrer. N'hi ha que parlaven de supressió, altres de refundació... Han optat pel que jo he anomenat Legionaris de Crist 2.0. Reconeixen que el fundador és fundador i en mantenen el nom. En realitat podrien haver renegat absolutament de Maciel i haver canviat el nom de la congregació, com els demanava tanta gent, però han volgut assumir el seu fundador i la seva història, i a partir d'aquí construir el futur.

L'Església acompanya bé aquest procés?

Tant Benet XVI com Francesc n'han assumit plenament la responsabilitat. Parlem de gairebé 1.000 sacerdots i 2.000 seminaristes, sense comptar amb les consagrades. Han tingut, a més, la grandesa de no entrar amb el sabre fins al fons. Hauria estat un error greu. L'Església ha tingut la claredat per prendre una posició ferma, però capaç de distingir el blat del jull. Amb la seva tradició de 2.000 anys, ha sabut posar les línies clares i respectar la llibertat dels Legionaris. Ells són els que han de decidir el seu futur. Si els Legionaris de Crist haguessin estat dins les Esglésies protestants o ortodoxes haurien desaparegut o s'haurien convertit en una secta, i a més agressiva. El Papa té el carisma d'unitat que permet objectivar i oferir una paraula reconeguda per tothom. Aquest cas mostra molt bé el paper del Papa i el seu ministeri de comunió.

Punt de vista

Josep Lluís Vázquez Borau

President de l'Institut Emmanuel Mounier Catalunya

La nova cultura de la comunicació social

Durant els dies 25 al 28 de gener de 2014 es va celebrar a Roma la reunió anual de la FEM (Fundació Evangelització Mitjans) i d'*Aleteia*, xarxa global catòlica d'informació i aprofundiment en qüestions de fe, vida i societat, filial d'aquella fundació. Per segona vegada tres barcelonins hem tingut la sort de participar com a membres del Consell Editorial-Internacional d'aquesta plataforma (*Aleteia*) que aplega 1.400 webs catòliques de tot el món, amb la finalitat de crear una nova eina d'evangelització, ser un important actor catòlic *online* i una plataforma col·laborativa per transmetre les millors produccions cristianes en relació amb la religió, la vida i els problemes actuals (<http://www.aleteia.org/es>).

D'aquest encontre voldria assenyalar algunes reflexions sorgides de les paraules de l'arquebisbe Claudio Maria Celli, president del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials, que va adreçar-nos el dia de la cloenda: «Ens trobem dins d'una nova cultura, una nova atmosfera: la cultura digital. La comunicació és el nou ambient en el qual tots ens trobem

submergits. Som ciutadans d'un ambient digital. La nostra mútua connexió ha d'anar acompanyada d'una trobada verdadera. Som anunciadors de la bona nova que ens porta Jesús de Natzaret dins un ambient digital i és ací on hem de sembrar valors evangèlics. Però aquest anunci s'ha de fer acompanyat del testimoni. És a dir, hi ha anunci perquè hi ha testimoni. Hem de realitzar un encontre amb l'altre i un encontre amb el Crist. Tot això requereix per damunt de tot saviesa i audàcia. Les noves tecnologies són un do per a la humanitat i han de trobar-se al servei de tots els éssers humans, en particular els més desafavorits. Els mitjans de comunicació social són una oportunitat per al retroba-

ment de tots els humans.»

La trobada va concloure tot posant en relleu que el papa Francesc ha estat l'home de l'any a internet, per damunt d'altres líders i persones importants del món. En definitiva, aquestes jornades ens han fet veure com n'és, d'important, treballar junts en l'àmbit de la comunicació en pro de l'anunci del Senyor Jesús.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Notre Dame a París (2)

Sens dubte que, a diferència del que passa entre nosaltres, l'entrada a la catedral és completament lliure. La nau central impressionant no únicament és útil per facilitar-hi deambular. Cada dia s'hi resa cantada la pregària litúrgica de Vespres i, els diumenges, la missa, sempre molt concorreguda. Qualsevol ho pot comprovar perquè es transmet a través d'internet des de la web de l'arquebisbat de París. Un pot acompanyar la pregària en directe o baixar-la en diferit (<http://www.ktotv.com>).

Abans que es filmessin pel·lícules bíbliques, cosa que va començar el 1903, en l'antiguitat, ja havien sabut plasmar en imatges molt boniques la Història de la Salvació i la seva culminació en Jesús, Messies i Redemptor. Quan un repassa l'Antic Testament, medita la totalitat de la vida de Jesús. Tant les imatges que s'hi refereixen, com les de la seva santa Mare, són d'una dignitat i expressivitat admirable. Si hi anem en grup, i és de gent amb cultura i interès cristià, pot resultar un joc d'endevinalles molt interessant, perquè, encara que un sigui molt pietós, no sempre coneix els símbols que identifiquen els personatges. Aquest paràgraf es refereix a l'exterior, evidentment.

La religiositat de França, de vegades, ens desconcerta. Com que visc a prop d'aquest país i gaudeixo de l'amistat d'alguns del que hi viuen, ho constato sovint. Una de les coses que costa acceptar és l'autoritat que hi exerceix i la que celebra i com s'utilitza. En aquesta catedral s'hi va oficiar un funeral d'Estat, el del general De Gaulle. Hi van anar polítics i diplomàtics estrangers, de diferents cultures i religions. El protocol de la solemnitat va ser solemne i de digna litúrgia catòlica. L'actitud i l'uniforme dels assistents corresponia a la de l'entitat pública que representaven, sense tenir en compte les nostres normes cristianes occidentals. Reconec satisfet que, sent un acte d'Estat solemne, es va donar un testimoni cristià excel·lent.

A l'execució injusta de Joana d'Arc, a Rouen, facilitada per l'indigne bisbe Cauchon, va seguir, després de poc temps, un solemne i oficial procés de rehabilitació, iniciat a Notre Dame, que va culminar el 1909 amb la seva beatificació, proclamada en aquest mateix lloc. Digne marc com a colofó de la infàmia. El 1804, el 2 de desembre, Napoleó Bonaparte va aconseguir la seva coronació com a emperador de França en presència de Pius VII. El Papa va elevar Notre Dame a la categoria de basílica menor. Posteriorment, el papa Joan Pau II celebrava missa a la plaça Parvis, davant de la façana. Durant la Revolució francesa aquest lloc es va profanar. El fet que van introduir en el lloc que ocupava la imatge de la Mare de Déu la «deessa raó», o que fos l'àmbit del famós relat de Víctor Hugo, ja explica la història profana. Em limito a recordar-ho. Vaig oblidar assenyalar que l'edifici està situat a la petita «illa de la ciutat», del riu Sena, que és el centre de l'urbs. He llegit que de davant de la façana surten les principals carreteres franceses i que aquest punt zero està indicat a terra.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Extracte d'una conversa

Un jove deia a un adult: «La nostra generació i la vostra no tenen res a veure. Tenim telèfons mòbils, iPad, ordinadors portàtils, disc dur portàtil, comunicació a través de Twitter, cotxes que assoleixen gran velocitat, podem ser becaris a l'estranger...» L'adult li va respondre: «Tot això ho teniu, perquè ho hem fet nosaltres.»

L'anècdota crida l'atenció. Tots ens podem creure inventors de les tècniques socials. Però, resulta que moltes d'elles les van dissenyar i construir els nostres antecessors. La societat s'assembla a una cadena, tant pel bé com pel mal. En efecte, som hereus de les coses i dels costums. No hem pas inventat el teorema de Pitàgores, ni el número e, ni la manera de viure i relacionar-nos. «No hi ha res de nou sota el sol», va dir el Savi de l'Esclat.

En el món hi ha progrés. No vivim pas com els homes que anaven a la recerca del foc. Tanmateix, hi ha moments en què el creixement social i tècnic té més agilitat. És el cas dels últims quaranta o cinquanta anys. Hi ha hagut un expandiment tècnic impressionant. Es mostra en moltes coses com, per

exemple, en el món de la cirurgia. Impressionant! I en el de les comunicacions.

Els invents, com és natural, poden tenir diverses finalitats col·laterals. Un llibre, per exemple, és per llegir, però també podria servir per tirar-lo contra un agressor. El nostre progrés és ambigu. De manera que hem de fer un ús responsable i adequat dels descobriments. Són tan importants que exigeixen el bon ús.

No podem oblidar que bastantes invencions s'han aplicat i s'apliquen a la guerra, a l'espionatge, a la immoralitat... L'home és lliure i, per tant, responsable dels seus actes. I cridat a fer el bé.

L'ús exagerat dels mitjans de comunicació poden fer perdre temps d'altres coses necessàries. I... diners. S'ha de saber quina és la qualitat de les ofertes dels mitjans. I quina és la buidor que ofereixen. Saber escollir és propi de la llibertat ben entesa. De la llibertat que cerca el bé i la veritat.

La nostra època ha de saber que no ho ha inventat tot. I que no ho pot tot. Poso punt final amb una pregunta que em faig moltes vegades: qui va ser i com es devia dir el gran home que va inventar la roda?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La santedat

Acostumem a pensar en una persona santa com algú excepcional, desbordat d'esperit, que manté una relació privilegiada amb Déu. Fins i tot capaç de fer miracles. Hi ha també algunes distorsions: no toca de peus a terra, no sap què passa al món, viu lligada a la moral i als aspectes formals de l'espiritualitat. Aquests plantejaments dificulten afrontar l'interrogant: jo puc ser sant? Hi ha cap interès perquè en sigui? Val la pena emprendre aquest camí? No n'hi ha prou de ser normal?

El capítol V de la constitució *Lumen gentium* (Vaticà II) parla sobre la vocació universal a la santedat i recorda que «la voluntat de Déu és la vostra santificació» (1Te 4,3; cf. Ef 1,4). Si Déu ens vol sants i tots estem cridats a ser-ne, quines implicacions té? En el document s'afirma: «[La santedat] s'expressa de diverses maneres en cada persona que, edificant els altres, s'encamina a la perfecció de la caritat en el seu estat de vida; i es presenta amb la seva fesomia pròpia en la pràctica dels consells evangèlics.»

Hi ha moltes maneres de viure la santedat. No n'hi ha una de sola. Però totes elles tenen en comú, si més no, uns quants elements clau. Primer, la irradiació del testimoni personal en l'entorn de vida. No es tracta d'un problema d'imatge. Només consisteix a ser. La santedat no és un camí individual desvinculat de les altres persones. Sempre hi ha un compromís envers els altres. L'amor necessita els altres per poder expressar-se en fraternitat. Segon, tendència a la perfecció de la caritat. L'amor, en el qual es resumeixen tota la Llei i els profetes, és el nucli essencial. Com diu sant Joan de la Creu, «a l'hora de la nostra mort, se'ns jutjarà per l'amor». Un amor a Déu i al proïsme com a si mateix. Lluny de l'imperi del narcisisme i de les exigències de l'ego. Tots volem estimar, però pocs n'encerten el camí. Cal perdre l'ego per guanyar amor. Una tasca difícil. Tercer, cada persona

«El guió de l'amor es pot desenvolupar als escenaris més variats de la vida, sigui un monestir, sigui una llar»

segons el seu gènere de vida. Sovint caiem en l'error de pensar que només alguns estats de vida condueixen a la santedat. Fals. Qualsevol persona està cridada a viure l'essència de l'amor en el seu estat propi i en l'exercici de la seva professió. El guió de l'amor es pot desenvolupar en els escenaris més variats de la vida, sigui un monestir, sigui una llar. Quart, els consells evangèlics —pobresa, castedat i

obediència— han quedat en la imatgeria popular freqüentment reduïts a la vida consagrada en convertir-los en vots religiosos. El seu missatge moral —revolucionari sens dubte— inclou tothom, però cadascú els viu segons el seu estat i vocació.

El text ens recorda que «tots els fidels cristians, en les condicions, ocupacions o circumstàncies de la seva vida, i a través de tot això, se santificaran més cada dia si ho accepten tot amb fe de la mà del Pare celestial i col·laboren amb la voluntat divina». I Déu vol que les seves filles i fills visquem en germandat, amb atenció preferencial a pobres i exclosos. En això consisteix la santedat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«L'Esperit bufa allà on vol»

«El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit.»
Sí, realment no sabem per on ens sortirà aquest Esperit de Déu que a vegades hem volgut tancar a les nostres esglésies, als nostres grups, a les nostres normes o, fins i tot, a les nostres religions. Però l'Esperit de Déu va molt més enllà.

«Certament, Jesús va venir a cercar el qui estava perdut»

Aquest matí ho he comprovat una vegada més. I en el món dels desafortunats de la terra o de la societat, però dels predilectes de Jesús de Natzaret i, per tant, del Pare Déu. Certament, és veritat que Jesús va venir a cercar el qui

estava perdut i a salvar i no a condemnar.

La primera conversa que m'ha impressionat ha estat la d'un home africà que no té gaire clar en quina religió s'ha «d'apuntar»: si a aquella que va aprendre de la seva mare, a la musulmana que li van ensenyar més tard, o a la de Jesús, a qui ha conegut pel seu compte llegint l'Evangeli. Ell em diu que parla directament amb Déu i cada nit li dona gràcies i li explica les coses que viu a la presó: les seves pors, el seu futur, els desitjos de canviar i portar d'ara endavant una vida nova, de mi, que sóc la seva amiga i sempre està preocupat perquè m'he de cuidar «perquè ja sóc gran»... Quina tendresa i naturalitat en una pregària al Pare del cel des d'un cor senzill, sense teologies ni gaires coneixements, però amb la força de l'Esperit de Déu que bufa on vol.

La segona conversa ha estat amb un cristià evangèlic que viu aferrat a la Paraula de Déu i que s'alimenta continuament de la seva força. M'ha sorprès la seva expressió: «Déu m'està ajudant a estimar el temps de la presó.» Quan li he demanat que m'ho expliqués una mica més, he sentit aquest alè de Déu que ens embolcallava a tots dos: a ell, que l'havia viscut i, a mi, perquè vaig sentir una presència aclaparadora del Déu amor. «Per a mi el temps de la presó, que tant em va costar d'acceptar quan em van condemnar, ara el veig com un temps de gràcia per penedir-me del que vaig fer, per sentir l'amor misericordiós de Déu i gaudir del seu perdó. És tan meravellós sentir-se perdonat per Déu que compensa la condemna dels homes... La presó m'està ajudant —no tant per ella mateixa— sinó per aquesta acció de Déu que sento tan a prop en la meua vida. Potser és el que necessitava...»

En sortir del recinte de la presó i rumiar les meves converses, m'han vingut al cap les paraules que Jesús va dir a Nicodem: «L'Esperit bufa allà on vol.»

Zoom

Eduard Brufau

Les desenes de morts provocats pels xocs entre la policia i manifestants pro-europeus al centre de Kíev ha agreujat la crisi ucraïnesa. Malgrat la crida de l'Església grecocatólica —que dona suport als manifestants— per aturar la violència, el futur del país és incert. Els diferents actors en joc, Unió Europea i EUA d'una banda i Rússia de l'altra, no semblen disposats a renunciar als seus interessos per fer possible la pau.

Tradicció i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Un camí de joia

Estem a punt de començar un any més el temps de Quaresma. Quaranta dies en què se'ns invita a caminar amb joia i amb alegria cap a la propera Pasqua. Quaranta dies en què som convidats a apropar-nos més a Déu escoltant intensament la seva Paraula i rebent-lo amb il·lusió renovada en els sagraments, per arribar al final d'aquest trajecte a celebrar novament amb goig exultant la Resurrecció del Senyor.

L'Església ens proposa el temps quaresmal perquè revisem a fons el nostre compromís amb Jesucrist i el renovem a la Vetlla Pasqual. És un temps també per valorar la nostra relació amb els altres: el nostre servei, el nostre tracte, la nostra acollida...

Començarem la Quaresma amb el Dimecres de

Cendra; un dia que obre la porta a aquest temps de revisió serena i de reflexió. El Dimecres de Cendra es pot comparar a una fletxa, una fletxa que apunta cap a la diana, cap al seu objectiu: la Pasqua.

La Quaresma també la podríem comparar a una llarga marxa a peu cap a un cim alt i esplèndid, marxa que emprenem amb alegria i decisió. Durant el camí veurem diferents paisatges, travessarem rierols, agafarem viaranys, pujarem per llocs escarpats... fins arribar al cim, des d'on es divisa un bell i impressionant horitzó.

D'una manera semblant l'Església, en aquest temps quaresmal, ens anirà presentant cada diumenge diversos trets de la persona i de la vida de Jesús perquè els anem acollint i assimi-

lant en la nostra vida, fins arribar al cim, que és la Vetlla Pasqual. En la nit de la Vetlla, així com els excursionistes posen els peus al cim amb fermesa i amb joia, també nosaltres ho farem tot reafirmant amb alegria el nostre compromís amb Jesucrist mitjançant la renovació de les promeses del Baptisme. A ell no el trobarem només al cim, esperant-nos, sinó que ens acompanyarà al llarg de tota la ruta ajudant-nos, encoratjant-nos i guiant-nos com el millor company de camí. Que aquest temps de Quaresma ens ajudi a tots nosaltres a aprofundir en el nostre seguiment i en el nostre compromís com a creients. Fem aquest camí amb joia, un camí que ens portarà a la gran festa del triomf de Jesucrist, que és també el nostre triomf.

Teresa Pujal
Clarissa de Reus

La sal de la terra

Medicina i esperança

La salut és un bé sempre preuat, més en la societat del benestar actual. La malaltia i mort es toren malament i desconcerten. La fe total i única en la ciència i la medicina és una fe com qualsevol altra, no és científica i falla quan aquest ídol cau davant una malaltia greu. Els que hi creuen se senten desprotegits. «Quin futur m'espera?: la mort. Després... no ho sé. Ningú no ha tornat per explicar-m'ho.»

Anem al metge confiant amb l'esperança de guarició que ens retornarà a la vida normal en poc temps. Hi ha molta relació entre medicina i esperança! «Estic a les seves mans. Confio en vostè, faci el que cregui que s'ha de fer amb mi.

Tinc l'esperança que vostè amb guarirà.»

La ciència no aparta Déu, és un camí diferent de la religió de recerca de la veritat i de millora de la salut. Pot ajudar a ser feliços, afirmació que ja no entra en el camp de la ciència en ser un terme molt subjectiu que cadascú interpreta i viu a la seva manera.

Els cristians hem de creure en Jesús, el Fill de Déu fet home i que ens humanitza fins a l'extrem que ens divinutza i ens ensenya el camí de felicitat que és estimar, i que no s'acaba amb la mort sinó que té continuïtat en la resurrecció. Llegint

els Evangelis, escoltant persones creients que ho viuen de veritat, s'estima Jesús i això ens converteix en deixebles seus, dona sentit a la nostra vida i esperança, fins i tot en moments difícils. Som així capaços de patir amb sentit el sofriment inevitable i creure que la mort no és el final, sols un traspàs a una vida en plenitud, sense limitacions, feliç.

Ciència, medicina i fe són complementàries i ajuden l'home i dona d'avui i de sempre. Per creure cal valentia i humilitat per fer el salt al buit confiant en els que hi creuen i ens ho ensenyen. Per això és imprescindible que els creients siguem bons testimonis.

Joan Viñas
Membre numerari de la Reial
Acadèmia de Medicina
de Catalunya

Mirada al món

Ecumenisme juvenil

Com sabeu, el papa Francesc visitarà Israel el proper mes de maig. En parlarem més endavant. El viatge es fa, especialment, per commemorar el cinquantenari de la famosa abraçada entre Pau VI i el Patriarca ortodox Atenàgores, el 5 de gener de 1964. Aquell encontre va ser històric i va marcar un camí nou entre les relacions de les diverses esglésies orientals i la catòlica.

Des de llavors, i amb el decret conciliar *Unitatis redintegratio*, el camí de l'ecumenisme s'ha obert molt i ha tingut molts i rellevants resultats arreu del món. Posicions de recel, de sospita i de rebuig que sovint es tenien abans, ara semblen esvaïdes o disminuïdes en bona part. El camí és encara llarg, però se n'ha fet ja un bon tros.

A Jerusalem, per exemple, i en molts altres llocs, es fan reunions molt profitoses entre les diverses confessions cristianes, es discuteix, es programa, es col·labora i es prega alhora. Això és un avenç extraordinari que ha fet caure murs de separació i de desconfiança que han durat anys i segles.

L'encontre fraternal entre Pau VI i Atenàgores aplanà el camí de la mútua comprensió i de la unitat.

Fa un parell de setmanes, a l'estudiantat teològic salesià de Ratisbonne (Jerusalem) va haver-hi una reunió de tots els seminaristes estudiants de teologia de la zona. Hi havia, a més dels salesians, els dels pares blancs i els dels germans de Sió i, per primer cop, s'hi van afegir els seminaristes armenis ortodoxos. Un encontre estupend entre el jovent, eren més de 120 i tots participaren amb la mateixa alegria i companyonia en els diversos jocs i trobades que es feren entre ells, i especialment va ser una cosa agradabilíssima la pregària final conjunta i cantada de Vespres a la gran i bonica església que tenim els salesians a casa nostra, tota il·luminada. Una pregària així era una cosa mai vista ni imaginada anys abans. Que uns seminaristes ortodoxos preguessin, amb els seus superiors, amb altres seminaristes i su-

periors catòlics en una església catòlica, era una cosa gairebé impossible. Ara s'ha pogut realitzar amb naturalitat i amb satisfacció de tots, amb ganes de repetir-se l'any vinent.

Actes com aquest fan créixer la confiança entre nosaltres, i l'esperança en un futur més obert, més fratern i més cristià. Ens hem de felicitar, tot regraciant Déu i el Concili Vaticà II per aquests avenços tan tangibles i esperançadors en la vida de l'Església universal.

Per acabar, un detall simpàtic d'aquesta trobada: a l'hora de sopar, se m'acostà un dels seminaristes, que es vol dedicar a la comunitat catòlica hebrea d'Israel, parlant-me en perfecte català. Molt sorprès i content, li vaig preguntar d'on era i em va dir que era italià i havia estudiat català a la universitat de Nàpols, simplement perquè li agradava molt. Vam sopar junts i ens vam fer la mar d'amics.

Vaig pensar: mira, una altra mena d'ecumenisme; aquest cop, cultural.

Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

Per què ara?

El Comitè sobre els Drets de l'Infant de l'ONU ha fet una crítica dura contra la Santa Seu per no reconèixer, segons ells, la magnitud dels abusos a menors per part d'eclesiàstics. Tot i admetre que un sol cas d'abús a un menor seria intolerable, Federico Lombardi, portaveu de l'Estat vaticà, va destacar que el Vaticà ha posat en marxa mesures de transparència, prevenció i lluita contra aquesta xacra com no ho ha fet cap altra institució.

Aquest Comitè aprofita per arremetre contra la doctrina social de l'Església i li arriba a demanar que accepti l'avortament. El document està ple d'afirmacions delirants amb l'única finalitat aparent de desprestigiar l'Església, per la qual cosa seria de justícia que les Nacions Unides se'n desmarquessin clarament. No crec necessari recordar que el document es dona a conèixer en uns moments en els quals el papat ostenta el reconeixement dels grans mitjans de comunicació; és a la cúspide de l'opinió mundial. Sembla que és un cas d'interessos creats.

PEDRO J. PIQUERAS IBÁÑEZ
Girona

L'hivern

M'agrada comparar la nostra vida amb l'any. L'any té quatre estacions: primavera, estiu, tardor i hivern. A causa de la meua edat, ja he viscut les tres primeres amb la seva càrrega d'alegries, penes... La vida no és mai com tu te l'imagines de petita. La vida és com Déu vol que sigui.

I arribarà l'hivern i la teua vida serà més tranquil·la. Ja no tindràs tants problemes com quan eres jove, però t'hauràs de preparar per

Amor a Crist

Sóc una lectora assídua de *Catalunya Cristiana* i oient habitual de Ràdio Estel. Poder començar la jornada amb el Rosari, les laudes... em fa feliç. Estic en una residència, en un ambient de silenci i a prop del sagrari. Què més vull? Poder acabar la meua vida amb pau. Vull comunicar la gran pena i tristesa que he sentit en llegir al setmanari l'equivocat i vergonyós article titulat *És cristiana la institució dels Legionaris?* Des de fa més de 25 anys estic involucrada en aquesta institució i, tot i que hem viscut uns anys molt dolorosos, el bé que m'han fet aquests pobres sacerdots consagrats ha estat i continua sent increïble, inculcant-nos un amor a Crist i a la nostra estimada Església fora mida.

Sóc una persona incorporada al moviment Regnum Christi de Barcelona des de fa 27 anys. Vull congratular-me públicament amb l'Església i amb tants milers de persones i famílies que, després d'haver patit uns anys molts tristos —encara que no ens ha fallat mai la proximitat i l'afecte de la nostra estimada mare Església i de molta gent que ens ha volgut acompanyar—, veiem que ens han brindat tornar a la normalitat i poder seguir amb alegria i empena portar ànimes a Crist, encoratjats i confortats.

AMELIA NEGRA
Barcelona

a la nostra «germana mort», com diria sant Francesc d'Assís. Aleshores tornaràs a recordar la teua vida, a pensar en totes les coses dolentes i bones que has fet, si aniràs al cel amb les mans buides o pujaràs amb el cor ple d'amor, d'aquest amor que vas saber donar primer a Déu i després als teus germans, els homes.

Aquest és l'hivern de la vida; si el vius com Déu vol, et semblarà una primavera.

PIEDAD SÁNCHEZ DE LA FUENTE
Màlaga

Crec que...

L'amor de Déu és superior al mal. Jesucrist, sent just, es va fer injust per nosaltres, i va patir grans humiliacions. Jesucrist és el nostre amic íntim. Tot està controlat, no

cau cap fulla de l'arbre sense el permís de Déu.

CARMEN CAYUELA
Barcelona

Déu és amor

On hi ha amor, hi ha d'haver Déu; si no existís l'amor, no hi hauria vida, perquè una vida sense amor és impossible. Estimem tot el que posseïm, que és la vida, que ens ha donat Déu, creador de l'infinit. Déu meu, guieu-nos pel camí de la vida amb el vostre alè, que no ens abandoni mai i que ens acompanyi fins a la fi de la nostra existència. Allà hi trobarem el descans i la pau eterna, i contemplarem la llum de la vostra mirada, dolçament infinita.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Quedar bé

El diumenge passat, en la celebració de la missa a la parròquia, el sacerdot ens va dir que ens esforcèssim per «quedar bé» en la nostra aportació a la campanya de Mans Unides contra la fam. Em sembla una expressió poc afortunada, una mica formal, perquè molta gent que conec això de quedar bé ho entén en un sentit d'aparença, farisaic...

És veritat que, per a molts, «quedar bé» es restringeix al món del convencionalisme i de les aparences, com una façana de bondat per ser ben considerats, però sense cor, sense intenció, sense substància. Veig que vostè es refereix a la missa del Diumenge VI del temps ordinari. Precisament les lectures de la Paraula de Déu i l'Evangeli en particular ens advertien de la insuficiència d'una moral purament formal, una moral del «compliment» (compleixo i menteixo) i el Senyor ens amonestava sobre ser més justos que els fariseus i mestres de la llei, experts a «quedar bé» amb un compliment calculat i privat de justícia i bondat. És possible, i molts són artistes consumats en això, «quedar bé» davant dels homes i enlluernar amb un vernís de bona gent, però això no és possible davant de Déu, que veu el cor i les intencions, i no oblidem que una intenció desviada pot invalidar el mèrit de l'obra més bona en aparença.

Crec que en clau cristiana i també autènticament humana només hi ha una manera de quedar bé. Quina? Doncs fer el bé amb rectitud d'intenció, fer allò que és bo, just i correcte moguts per la caritat. I en aquest sentit crec que hem de recuperar l'expressió «quedar bé» i no tinc cap dubte que és en aquest sentit que l'utilitzava el sacerdot quan va dir que calia esforçar-se per «quedar bé» en aquesta campanya benemèrita que porta a terme Mans Unides contra la fam. Quedar bé fet el màxim bé possible, acollint amb bondat fraterna i caritat cristiana aquesta crida de tants germans nostres que continuen patint l'assot de la fam. Penso que la campanya de Mans Unides juntament amb la feina de Càritas són dos àmbits en els quals les comunitats cristianes expressen una dimensió fonamental de la seva vitalitat espiritual. No desaprofitem aquesta ocasió de fer el bé i ajudem a guarir les causes que subjauen sota l'escàndol de la fam: situacions d'injustícia, d'ignorància i de subdesenvolupament flagrant. Sí, sens dubte, hem d'esforçar-nos per quedar molt bé en aquestes campanyes.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor

Facundo Mateu, missioner català a Austràlia (I)

Mercè Masjuan i Matheu

Facundo Mateu i Cassà va néixer el 28 de febrer del 1842 a Can Roca de Marata, poble de les Franqueses del Vallès. Era el segon fill de Josep Matheu i Junqueras i de la seva primera esposa, Bonaventura Cassà i Corominas. El seu germà gran es deia Jaume. Quan era petit, la mare va morir. El pare es va tornar a casar amb Maria Grau i Oliveras. Van tenir cinc filles: Maria, Rosa, Josefa, Mariana i Francisca.

«De bons pares catòlics, va rebre una sòlida educació i en el seu temps va decidir estudiar per al sacerdoci. Durant el llarg curs d'estudis, caracteritzat per l'aprenentatge i una pietat sòlida, va sentir una inclinació de consagrar la seva vida a les missions a l'estranger. L'arribada del bisbe Griver a Barcelona el 1871 li va donar l'oportunitat del llarg desig i, pel seu il·lustre compatriota, va ser elevat a la dignitat de sacerdot en el mateix any, en l'oratori de Sant Felip Neri» (*The W.A. Record*, 10 d'octubre del 1903). Facundo Mateu va ser ordenat capellà pel granollerí Martí Griver, administrador apostòlic de Perth (Austràlia). Tenia 29 anys.

Martí Griver va ser la persona clau perquè Facundo Mateu marxés cap a Austràlia. El bisbe Griver li va deixar ben clar els sacrificis que comportava ser missioner: «El sant bisbe va exposar clarament abans totes les dificultats de la missió a Austràlia Occidental al jove mossèn, però el pare Mateu, sense immutar-se per les privacions que li depararien en el futur, generosament decidit a trencar els llaços que el lligaven a parents i amics, a la casa i al país, i així, lliurament, es va oferir per la diòcesi de Perth» (*The W.A. Record*).

L'any 1871 Mn. Mateu va decidir anar-se'n amb el bisbe Griver cap a Austràlia. «Després d'un llarg i tempestuós viatge», van arribar a Fremantle el 30 de juliol del 1871. Mn. Mateu va ser partícip de la gran benvinguda que van organitzar els ciutadans i les autoritats, tant a Fremantle com a Perth, a Martí Griver, que retornava a la seva diòcesi en qualitat de bisbe.

Quan Mn. Mateu va arribar a Perth no sabia ni un borrall d'anglès. Va estudiar intensament la llengua i, al cap de cinc mesos, ja va predicar en anglès, segons va escriure l'arxiduc Lluís Salvador d'Àustria, quan es van conèixer el febrer del 1881 a Albany. Amb tot, un diari català diu que va fer el primer sermó al cap de nou mesos d'haver-hi arribat —hauria de ser el març del 1872—, tot i que especifica que ja feia temps que entenia la llengua (*La Veu del Vallès*, 10 de juny del 1900).

Va estar cinc anys a Perth, des del 1871 fins al 1876, quan va ser destinat a Albany. Va arribar a Austràlia com a secretari del bisbe Griver i cal suposar que durant aquest període va desenvolupar aquesta tasca.

L'any 1876, Mn. Facundo Mateu va ser nomenat administrador del districte d'Albany, pertanyent a la

«A Albany es va implicar al màxim per millorar el poble, tant en l'aspecte catòlic com en l'educació dels infants»

diòcesi de Perth. Tenia 34 anys. L'1 de juliol del 1876 va sol·licitar ser ciutadà d'Austràlia Occidental al governador Robinson, després d'haver estat capellà a la colònia durant cinc anys.

Albany va ser casa seva. Hi va estar des del maig del 1876 a l'agost del 1903. Al llarg de la seva vida a Albany, es va implicar al màxim per millorar el poble, tant en l'aspecte catòlic com en l'educació dels infants. Va fundar l'església de Sant Josep—és el capellà que més anys ha estat en aquesta parròquia—, va portar els Germans Cristians per a l'educació dels nens, va construir la nova rectoria New Camfield i va treballar conjuntament amb les Germanes de Sant Josep de l'Aparició per a l'educació de les nenes.

La vida a Albany no fou fàcil, tenint en compte que era una ciutat fundada l'any 1826. En les quasi tres dècades en què hi va estar, va poder copsar de primera mà com va créixer el poble. Entre el 1850 i 1880 hi vivien entre 700 i 850 persones, mentre que el 1901 n'eren 3.594.

L'administració d'Albany era una de les més grans, amb pobles molt allunyats entre si i pocs habitants. «El districte a càrrec seu, després de la seva arribada i per molt anys després, incloïa una àrea molt estesa, incloent Kojoonup. Katanning no era llavors un

municipi i Wagin era un assentament molt petit. Mossèn Mateu va viatjar a cavall centenars de milles administrant les necessitats espirituals del seu dispers ramat i guanyant l'afecte de tots per la seva senzillesa i pietat» (*The W.A. Record*).

Mn. Mateu va destinar tots els esforços per construir una església catòlica; la va dedicar a sant Josep, a qui tenia devoció. «El seu constant desig era construir una església per als catòlics, aconseguint el seu intent després de molts treballs, ja que no en representa pocs construir un edifici tan important sense diners; però la seva confiança en el patriarca sant Josep és gran i li va prometre que li dedicaria l'església si aconseguia aixecar-la. El sant Josep el protegí de tal manera que es va fer l'església, gastant-hi 2.000 lliures esterlines i contribuint-hi fins i tot els mateixos protestants» (*La Veu del Vallès*, 10 de juny del 1900). El diumenge 28 d'abril del 1878, el bisbe Griver, amb l'assistència de Mn. Mateu, la consagrava.

Mn. Mateu va dedicar tots els esforços a cercar finançament per tal de construir l'església. Després de posar la primera pedra, immediatament es va desplaçar a cavall per tota la diòcesi per buscar els diners per finançar-la. L'església va ser dissenyada pel senyor Denny, de Melbourne, i ai-

xecada pel constructor Samuel Wood d'Albany. Avui dia, al cap de 135 anys, és pràcticament igual a l'original: la modificació més important va ser l'entrada, que va passar del davant a ser lateral. L'oratori es va inaugurar amb un concert de música sacra el 31 d'agost del 1878, amb un nou orgue tot just arribat de Melbourne.

El repte de l'educació

Sempre es va preocupar per l'educació dels infants. El 8 d'abril del 1876 —unes tres setmanes abans de la consagració de l'església de Sant Josep— van arribar les Germanes de Sant Josep de l'Aparició per encarregar-se de l'educació dels infants i, més endavant, de l'escola de nenes. També feien tasques caritatives. Mn. Facundo Mateu va ser el responsable de portar els Germans Cristians a Albany l'any 1898; a més de ser capellans, eren mestres d'escola. El 15 d'octubre del 1898 l'escola obria les seves portes.

Mn. Mateu va ser el responsable de la construcció de la rectoria, aixecada a mitjan dels anys noranta. Es va anomenar New Camfield. Aquí hi va viure fins a l'agost del 1903, quan va marxar definitivament d'Albany per qüestions de salut. Abans havia viscut en una petita casa a l'altre cantó del carrer, que feia d'església i de rectoria alhora. El New Camfield encara existeix. Entre els anys 1955 i primers del 2000 va ser la residència dels Germans Cristians i avui dia és l'oficina de l'església de Sant Josep, mentre que la rectoria està al costat de l'església.

L'1 de novembre del 1886 va morir Martí Griver, bisbe de Perth, amb qui Mn. Mateu havia vingut a Austràlia. Tots dos sempre van estar en contacte.

La salut del mossèn no era del tot bona des de feia uns quants anys. El 1899 li van destinar un altre capellà, Mn. Thomas Morris, per ajudar-lo a portar el districte d'Albany. A causa de la salut, el bisbe de Perth, Matthew Gibney, li va atorgar dotze mesos de vacances —tot l'any 1900— perquè pogués anar a casa seva amb l'objectiu de restablir-la. Feia vint-i-nou anys que havia marxat de Marata i no hi havia retornat.

La seva partida va ser tot un esdeveniment a Albany, on residia des del 1876. Li van fer dos actes de comiat. En el primer, que tingué lloc el 4 de gener, el van obsequiar amb una bossa de diners per afrontar les despeses del viatge cap a Marata. Va anar cap a Nova Zelanda, on va prendre uns banys d'aigua calenta per millorar la salut, i després, cap a Europa. Mn. Mateu tenia 57 anys, a punt de fer-ne 58.

El segon comiat es va celebrar el 9 de gener. «La seva hospitalitat era ben coneguda i no va negar mai l'ajuda a un estrany. Era un ferm partidari de tota classe d'esports; de fet, qualsevol cosa que fes avançar els interessos del poble» (*Albany Advertiser*, 13 de gener del 1900).

Paraula i vida

La visita «ad limina apostolorum»

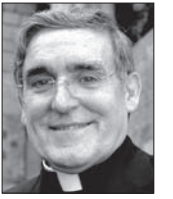
Entre els dies 24 de febrer i 8 de març els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola fem la visita *ad limina apostolorum*. Aquesta expressió llatina es refereix a dues basíliques romanes, la de Sant Pere del Vaticà i la de Sant Pau Extramurs. Quan els bisbes viatgem a Roma amb motiu de la visita *ad limina*, anem a aquests dos temples i preguem davant els sepulcres dels dos grans apòstols. Tanmateix, un altre punt essencial d'aquesta visita és la trobada amb el Papa. Aquesta vegada hi ha també el fet que és la primera visita *ad limina* amb el nou Sant Pare, circumstància que li dóna un especial interès. A la vegada, es fan les visites als diferents dicasteris romans. Pere ens diu clarament qui és Jesús: «El Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús ens manifesta qui és Pere i la funció que Pere i els seus successors tindran en l'Església: «Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes

del Reialme de la mort no li podran resistir.» El bisbe de Roma és el bisbe de l'Església que conserva el testimoni del martiri de Pere i de Pau. Joan Pau II va afirmar que «per un misteriós designi de la Providència, Pere acaba a Roma el seu camí de seguiment de Jesús i a Roma dóna aquesta prova màxima d'amor i de fidelitat. També a Roma, Pau, l'apòstol dels gentils, dóna el testimoni suprem. L'Església de Roma esdevenia així l'Església de Pere i de Pau». El ministeri de Pere prové de la voluntat de Jesús, que va voler que el primer Papa i els seus successors fossin instruments a través dels quals l'Esperit Sant construeix i manté la unitat de l'Església. Es tracta d'una unitat interna que consisteix en una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Senyor, i també de la unitat externa, que significa la unió de cada Església diocesana

amb el seu bisbe, que la presideix, i de l'Església universal amb el Papa. El Sant Pare, com Pere, està cridat a confirmar els seus germans en la fe. El ministeri petrí ha fet efectiva durant tota la seva història la promesa de Jesús. Viure en comunió d'amor i de fe amb el Successor de Pere enriqueix l'experiència creient dels cristians i estreny els llaços entre ells com a membres vius de l'Església. La *romanitat* ha estat molt present en la nostra Església a Catalunya. Així ho cantem en el «Crec en un Déu», la professió de fe. La visita *ad limina apostolorum* afecta tota l'Església diocesana. Tots els temes de conversa amb el Sant Pare i amb els diferents dicasteris romans tenen com a objectiu immediat o mediat la situació i el bé de la comunitat diocesana i de tots els qui la integren. És també un motiu per estrènyer els vincles de comunió afectiva i efectiva amb el Successor de Pere.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

La visita «ad limina»

Quan llegiu aquestes línies seré a Roma, juntament amb tots els bisbes de Catalunya i de la resta d'Espanya, per fer l'anomenada visita *ad limina apostolorum*, «al límit [de les tombes] dels apòstols», és a dir, de Pere i Pau, els pilars de l'Església. Aquesta visita està prescrita que els Bisbes la realitzin com a intercanvi de dons entre les Esglésies particulars i l'Església de Roma, que presideix totes les Esglésies en la caritat. La primera visita *ad limina* que vaig fer com a arquebisbe va ser l'any 2005. Durant els dies que va durar, vaig tenir la immensa sort d'estar, el 21 de febrer, tot sol amb el sant pare Joan Pau II durant gairebé 15 minuts. Van ser uns moments de conversa, en què li vaig parlar sobretot de l'arxidiòcesi, del que tenia al cor, intentant fer passar

una estona agradable al Papa, ja molt malalt. Està previst que el papa Francesc ens rebri en audiència dues vegades. Serà una altra ocasió per agrair la dedicació i l'empenta que ens està donant a tots els pastors i fidels cristians, amb el seu treball i el seu exemple. Aquests dies a Roma els bisbes els dediquem a resar i visitar les tombes dels apòstols, i a entrevistar-nos amb els diferents dicasteris romans: congregacions, consells pontificis, etc. En l'anterior visita vam tenir la sort de tenir una llarga sessió amb el llavors cardenal Joseph Ratzinger, que era el prefecte de la Congregació per a la Doctrina

de la Fe. Era el 26 de febrer, i poc després, el 19 d'abril, era escollit Papa. Tots els bisbes que vam ser aquell dia amb ell en guardem un gran record. Després he tingut la fortuna, en aquests gairebé vuit anys de pontificat, d'estar moltes vegades amb Benet XVI. Les visites als diferents organismes de la Santa Seu ens serveixen als bisbes per aportar i compartir experiències i demanar consell, així com per viure la comunió amb tota l'Església universal. Per a un successor de sant Fructuós és fàcil pensar i pregar per l'Església estesa d'Orient a Occident: passejant per Roma es palpa la universalitat de l'Església. Des de Roma no deixaré de resar per tota l'arxidiòcesi. Us demano també aquests dies les vostres oracions.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Rere les passes de Fr

Samuel Gutiérrez

Per a la italiana Angela M. Seracchioli peregrinar no és una mera afició, ni tan sols una passió. El pelegrinatge s'ha convertit per a ella en una opció de vida. Des que el novembre del 2002 va recórrer sola el Camí de Santiago francès, la seva vida ha fet un tomb radical. Va iniciar el Camí a França, i després d'un mes de dura peregrinació, amb molta pluja i també amb neu, va arribar a la tomba de l'Apòstol sense ser la mateixa. Va ser un pelegrinatge solitari, amb poques trobades personals però molt enriquidores, en què Seracchioli va sentir amb força com la seva mare, morta fa cinc anys, i sant Francesc d'Assís, caminaven amb ella. «No sé si va ser imaginació, un joc de la meua ment, una visió... No ho sé, només sé que vaig descobrir que Francesc havia estat sempre present a la meua vida, amb petits signes, i que em sortia a l'encontre en el Camí.»

En arribar a Santiago va descobrir també que ja no sabia on anar sense les «fidels fletxes grogues». «Vaig arribar al final del Camí —confessa— i em vaig sentir òrfena, rabiosa, gairebé desil·lusionada. Havia acabat el viatge però no havia arribat enlloc, no tenia més fletxes per seguir, ja no era una pelegrina. Qui era? On era? Què en podria fer d'aleshores en endavant, de la meua vida?» De tornada al poble italià de muntanya on havia decidit traslladar-se poc abans, no acabava de trobar-s'hi: «Sentia que la meua vida havia de canviar però no sabia com ni on... estava molt desanimada.» Així que en la primavera del 2003 va decidir emprendre una nova aventura: peregrinar pels indrets que segles abans havia recorregut el seu «company de Camí, Francesc». No existia, aleshores, cap recorregut establert. Així que va decidir crear-lo de zero. Va agafar les *Fonts Franciscanes* i va traçar una ruta per a ella mateixa, sense cap intenció que fos per a altres. «Vaig començar sense mapes i sense saber on dormiria —afirma Angela—, em vaig perdre tantes vegades!, però

Arribant a Assís, centre del pelegrinatge.

caminava lleugera i la gent m'acollia, va ser preciós!»

Un camí verge

Mentre caminava rere els passos del Pobrossó d'Assís, l'editorial Terre di Mezzo, especialitzada en guies de viatge, es va posar en contacte amb ella i li va proposar escriure la primera guia del Camí Franciscà. «Un camí —explica l'autora— que travessa una part bellíssima d'Itàlia, seguint i descobrint la vida de sant Francesc i també bellíssimes ciutats que són autèntiques joies d'art.»

El recorregut proposat per Seracchioli s'inicia a La Verna, a la Toscana, on sant Francesc va rebre els estigmes. És el lloc més místic del franciscanisme, situat al capdamunt d'un turó rocós, enmig del bosc. D'aquí

«Vaig començar sense mapes i sense saber on dormiria, em vaig perdre tantes vegades, però caminava lleugera i la gent m'acollia; va ser preciós!»

detallada de cada etapa, a més dels mapes i els llocs on aturar-se. Tractant-se d'un camí de tot just deu anys de vida, encara no existeix una xarxa d'albergs com al Camí de Santiago. La guia ofereix també, a cada etapa, extractes de les *Fonts Franciscanes*, que a través de les paraules dels seus primers biògrafs, explica què va passar a cada lloc. «Sant Francesc —assenyala Angela Seracchioli— va viure tota la seva vida com a "pelegrí i foraster", no tenia convents ni cases estables, estava sempre en camí.» L'autora creu que aquesta és una faceta poc coneguda del sant d'Assís i insta a recuperar-la. En els últims mesos fins i tot s'ha atrevit a enviar-li alguns exemplars de la seva guia al Papa: «Crec que a ell li agradaria moltíssim recórrer-la.» I afegeix: «Em defineixo com una seguidora del papa Francesc; me'n vaig enamorar des del primer moment quan el vam veure al balcó. L'elecció del nom és de tal manera meravellosa, que en aquesta tria hi ha tot el programa del seu papat.»

Més de 13.300 pelegrins

Seduïda pel Camí Franciscà, Angela Seracchioli es va traslladar el 2005 a Assís amb el desig d'ajudar els pelegrins. Durant cinc anys va acollir a la mateixa Porciúncula els pelegrins en un autèntic «alberg», amb el mateix esperit dels que havia descobert al Camí de Santiago. «Allí s'hi dormia i sopava segons la disponibilitat —explica—, el lloc era petitíssim però

es dirigeix cap al Sansepolcro i Gubbio, terra d'ermites i ciutats precioses, per arribar poc després a Assís, que és el centre i rovell del pelegrinatge. Després emprèn el rumb cap al sud, recorrent altres indrets significatius de la vida del sant: Spello, Trevi Spleto i acaba a Poggio Bustone, després de passar per Greccio, on Francesc va crear el primer pessebre, i Fontecolombo, on va escriure la Regla. En total, 350 kilòmetres dividits en 17 etapes, passant per la Toscana, l'Úmbria i el Laci.

La guia, publicada el maig del 2004 i que ja va per la cinquena edició en italià, es titula *Di qui passò Francesco* («Per aquí va passar Francesc»). És molt completa. Ofereix una descripció

Del 3 de març
al 27 d'abril de 2014

Acció
social
Sensibilit
zació
Denúncia

Exposició

Càritas
Un NO per a ningú.
70
anys

Generalitat
de Catalunya

A 10 ANYS EL CAMÍ FRANCISCÀ A ITÀLIA

Francesc d'Assís

sempre estava ple. Fins i tot els pelegrins dormien per terra i van arribar a ajudar-me voluntaris d'arreu del món, també d'Espanya.» Des d'allà enviava les credencials arreu del món i els seus passos solitaris es van convertir en una «missió de vida».

Actualment, en espera d'obrir un nou alberg, Seracchioli continua dedicant-se als pelegrins: envia les credencials, respon els correus electrònics, es cuida de la web del Camí (www.diquipassofrancesco.it) i fins i tot, quan pot, continua acollint a casa seva pelegrins: «Tinc una habitació amb dos llits dedicada a ells però, de vegades, he albergat fins a cinc pelegrins que dormien per tota la casa.»

Des del 2004, l'Associació d'Amics del Camí de Francesc ha expedit més de 13.300 credencials. Tot i que la geografia italiana és muntanyosa, amb poques planes i molts turons, el Camí Franciscà és apte per a totes les edats. Segons assegura l'autora de la guia, l'han recorregut pelegrins petits amb els seus pares, pelegrins de setanta i fins a vuitanta anys, també pelegrins que empenyien cotxets amb bebès al llarg dels senders... «És per a tots aquells que saben caminar i no s'esperen grans planures —explica la seva descobridora—, però no cal comparar-lo amb el de Santiago. Aquest és un camí diferent però bellíssim. Cal recórrer-lo verge, sense fer comparacions i agradarà moltíssim!»

Edició en castellà i català

Deu anys després de l'aparició d'aquesta guia única, l'autora somia amb la seva edició en català i castellà: «Per a mi seria com tancar el cercle, agrair a Sant Jaume a través de

Angela Maria Seracchioli, autora de la guia «Di qui passò Francesco».

«El Camí Franciscà és bellíssim. Cal recórrer-lo verge!»

«He conegut milers de pelegrins i he vist miracles en els cors de la gent»

Francesc, agermanar veritablement Espanya amb Itàlia a través dels camins i dels pelegrins.» El Camí ha estat recorregut per molts pelegrins espanyols, mexicans, argentins..., que han seguit la guia en italià. Fins i tot un grup de quaranta pelegrins d'una parròquia de València. «Estic segura que l'edició castellana seria un èxit editorial —afirma Angela Seracchioli— com ho és l'edició en alemany i com ho serà també l'edició en anglès, publicada fa poc.»

Per a aquesta intrèpida pelegrina italiana, la recuperació avui dels camins de peregrinació no respon a una simple moda passatgera. «L'home modern —assegura— va buscant, té necessitat de retrobar-se a si mateix i, fent-ho, retrobar Déu. He conegut milers de pelegrins i he vist miracles en els cors de la gent, especialment en aquells que no iniciaven el camí per fe o seguint una religió concreta.» Angela sosté que recórrer un camí és una crida: «Moltes vegades no saps per què el fas, com en el meu cas, però després passa alguna cosa i et converteixes en un pelegrí per sempre, també quan no camines.» «La motxilla de la teva vida es fa més lleugera —acaba dient—, les teves prioritats i valors canvien, ja no ets el mateix i descobreixes que vas per un camí espiritual que neix del teu cor. Després prens la ruta que has de prendre a la vida però, aquella experiència de pocs dies t'ha marcat la vida profundament i... no ets el mateix que quan havies començat.»

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

En col·laboració amb **Càritas**
Un NO per a ningú.

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

Més informació:
www.diquipassofrancesco.it

Bosc proper a Cerbaiolo.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

MARÇ

2. DIUMENGE

Diumenge VIII de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 49,14-15/Salm 61 / 1 Corintis 4,1-5 / Mateu 6,24-34
SANTORAL: Agnès de Praga, rel.; Àngela de la Creu, rel. i fund.; genara, mr.; Lluci, b.

3. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Pere 1,3-9/Salm 110 / Marc 10,17-27
SANTORAL: Emeteri i Celoni, mr.; Màrcia, vg. i mr.; Medir, mr.

4. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Pere 1,10-16 / Salm 97 / Marc 10,28-31. O bé: *Sant Casimir* (ML), Blanc.
SANTORAL: Lluci I, p. imr.; Nèstor, Eteri, Arcadi i Capító, b. i mr.

COMENÇA EL TEMPS DE QUARESMA

5. DIMECRES

Dimecres de Cendra, Morat. Lectures: Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18
SANTORAL: Focas, mr.; Josep Joan de la Creu, rel.; Luperc, mr.; Olívia, vg. i mr.

6. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 30,15-20/Salm 1/Lluc 9,22-25. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Sant Oleguer* (ML), Blanc.
SANTORAL: Coleta Boylet, rel.; Virgili, b.

7. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,1-9a/Salm 50/Mateu 9,14-15. O bé: *Santes Perpètua i Felicitat* (ML), Vermell.
SANTORAL: Teòfil, b.

8. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32. O bé: *Sant Joan de Déu* (ML), Blanc.
SANTORAL: Aurèlia de Niça, mr.; Veremon d'Irache, ab.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / ruscamps@yahoo.es

No us preocupeu pel menjar, pel vestit o pel demà

Jesús cloïa l'advertiment adreçat als deixebles de no amuntegar tresors a la terra enunciant un principi general: «Ningú no pot servir dos senyors, perquè o avorrirà l'un i estimarà l'altre, o bé s'aficionarà a l'un i menysprearà l'altre. No podeu servir Déu i el Mamon-Diner.» A continuació els imparteix una sèrie de consells perquè no quedin enxampats pel Diner: «Per consegüent us dic: Deixeu de preocupar-vos per la vostra vida, què menjareu, ni pel cos, amb què us vestireu. ¿No val més la vida que l'aliment, i el cos més que el vestit?» Jesús no distingeix entre cos i ànima, com fem nosaltres: l'ànima és la vida mateixa que dinamitza el cos, com els ocells respecte a la terra: «Ni sembren ni seguen ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu molt més vosaltres que no pas ells? Però ¿qui de vosaltres, a còpia de preocupar-se, pot afegir un sol colze a la mesura de la seva vida?» A continuació es refereix al cos que, com la terra, és el suport de la vida: «I pel vestit, ¿per què us en preocupeu? Apreneu dels lliris del camp, ¿com van creixent!: no filen ni s'escarrassen. Però us dic que ni Salomó, en tota la seva fastuositat, mai no es revestí com cap d'ells. Doncs si l'herba del camp, que avui hi és i demà es llença al forn, Déu així la vesteix, ¿no ho farà molt més a vosaltres, homes de poca fe?» Tot seguit resumeix els dos components: «No anéssiu, doncs, preocupats dient: "¿Què menjarem o què beurem?" o "¿Amb què ens revestirem?". Tot això ho cerquen amb afany els pagans; perquè ja sap Déu, el vostre Pare, que teniu necessitat d'enterament tot això. Cerqueu primer el Regne —les persones físiques sobre les quals ell regni— i la seva justícia —la manera justa com ell vol regnar—, i tot això se us donarà d'escreix.» Clou amb una constatació vàlida per tothom: «No us preocupéssiu, doncs, pel demà, perquè el demà ja es preocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

Lectures bíbliques

Diumenge VIII de durant l'any

Lectura primera

Is 49,14-15

Jo no m'oblidaré mai de tu

Lectura del llibre d'Isaïes:

Sió diu: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi.» ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.

Salm responsorial

61

Només en Déu reposa la meua ànima, d'ell em ve la salvació.
Només ell és la roca que em salva, és el castell on em trobo segur.

R. Només en Déu reposa la meua ànima.

Reposa només en Déu, ànima meua, d'ell em ve tota esperança.
Només ell és la roca que em salva, és el castell on em trobo segur. **R.**

En Déu tinc la salvació i la glòria, és la meua roca inexpugnable; trobo en Déu el meu refugi.
Vosaltres, poble reunit, confieu en ell, esplaieu davant d'ell el vostre cor. **R.**

Lectura segona

1Co 4,1-5

El Senyor farà conèixer les intencions de cada cor

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, que la gent no vegi en nosaltres més que uns servidors de Crist, administradors del que Déu s'ha proposat. Doncs bé, dels administradors l'únic que n'esperem és que siguin fidels. A mi, el que menys em preocupa és que em judiqueu vosaltres o qualsevol tribunal humà. Ni tan sols jo, no em judico. La meua consciència no m'acusa de res, però això no vol dir que jo sigui irreprovable. El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre tot allò que s'amaga en les tenebres, i farà conèixer les intencions de cada cor. Llavors, l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

Al·leluia

Hb 4,12

La paraula de Déu és viva i actua, i esclareix les intencions i els pensaments del cor.

Evangeli

Mt 6,14-34

No us neguitegeu, pensant en demà

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ningú no pot servir dos amos: Si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses. Per això us dic: No us neguitegeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant

Glòria Monés

com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos, més que el vestit? Mireu els ocells que volen lliures pels aires: no sembren, ni seguen, ni guarden res als graners, però els alimenta el vostre Pare celestial. ¿I no valeu més vosaltres que ells? ¿Qui de vosaltres, per més que es neguitegi, és capaç d'allargar, ni un minut, el temps de la seva vida? I pel que fa al vestit, ¿per què us neguitegeu? Mireu com creixen els lliris dels prats: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no es vestia com cap d'aquests. I si Déu vesteix així l'herba dels prats, que hi és avui i demà ja la tiren al foc, ¿com no ho farà encara més amb vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us neguitegeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Anar darrere de tot això és propi dels pagans. El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el regne de Déu i ser justos. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

«Memento étiam, Domine»

F. Xavier Parés Saltor
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell

Era el dilluns 10 de febrer, festa de santa Escolàstica, cap a les dues de la tarda. M'acabava d'asseure a taula per compartir el dinar i l'amistat amb un company prevere. Va sonar el mòbil. En un primer moment, vaig pensar no agafar-lo perquè no era adient, però, la curiositat em va fer mirar qui podia trucar a l'hora de dinar. En veure que era el meu amic i col·lega, director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, vaig contestar. Una mala notícia, una molt mala notícia. Què ha passat? El bisbe Tena. Ha mort? Ens ha deixat. Una forta angoixa em va esglaiar i una gran tristesa em corpengué. Vaig dir al meu company: s'ha mort el bisbe Tena i des del meu interior vaig resar un rèquiem.

Per a nosaltres, els liturgistes, el bisbe Tena era el nostre mestre, a ell acudíem sempre a l'hora de demanar un consell o fer una consulta. Era un pare que ens estimava i ens animava constantment en la nostra tasca litúrgica. Quan el meu bisbe em va proposar estudiar Litúrgia a Roma, va ser Mn. Tena, llavors encara no bisbe, que em va animar i em va recomanar els llibres que havia de llegir per preparar-me a començar els nous

estudis. Un cop acabada la formació, em demanà fer un bloc de fitxes per anar publicant al nou setmanari que acabava de sortir: *Catalunya Cristiana*. Així, doncs, ho vaig anar fent durant tres o quatre anys; i quan, per segona vegada, el bisbe Tena va tornar a prendre la direcció de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, m'hi va donar responsabilitats dins la tasca acadèmica. Per totes aquestes raons, avui em sento feliç de poder continuar escrivint en aquesta pàgina litúrgica del setmanari, com un dels continuadors d'una part de la seva tasca litúrgica, juntament amb altres companys.

Com tots sabem prou bé, el bisbe Tena fou una autoritat mundial en el camp de la litúrgia, tal com assenyalen tots els escrits que s'han publicat després de la seva mort. A casa nostra ha estat el fundador de tres importants institucions: El Centre de Pastoral Litúrgica (CPL), la revista *Phase*, i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, a les quals hi estic fortament vinculat.

En aquesta primera col·laboració meua a *Catalunya Cristiana*, que omplirà l'espai que ell

escrivia setmanalment, vull retre un homenatge sincer i afectuós, al mestre que sempre he admirat.

En la segona sèrie d'intercessions de la missa romana, hi trobem un formulari de record pels difunts. Probablement aquesta sèrie ja prové de les catacumbes romanes, encara que després no fou recollida en els formularis antics per haver estat suprimida de la missa episcopal a causa de la llarga llista de noms a recordar. Més tard fou recuperada i, fins hi tot ampliada amb les diverses variants de cadascuna de les noves pregàries eucarístiques del missal de Pau VI (actual missal del Vaticà II).

Amb les paraules llatines del cànon romà: *Memento étiam, Domine...* («Recordeu-vos també, Senyor...»), amb què comença aquest formulari d'intercessió pels difunts, titulo aquest primer escrit meu amb la finalitat que sigui, no només una expressió del meu afecte i admiració pel bisbe difunt, sinó també una pregària litúrgica per a ell, tot demanant la seva intercessió en la tasca litúrgica de la nostra Església catalana i de tota l'Església universal.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Caterina Drexel

- ✓ Nascuda a Filadèlfia, Pennsilvània, Estats Units, el 1858
- ✓ Religiosa dedicada a l'atenció de la població índia i negra
- ✓ Fundadora de les Germanes del Sant Sagrament
- ✓ Va morir a Bensalem, Pennsilvània, el 1955
- ✓ Canonitzada l'any 2000 per Joan Pau II

Aquesta santa nord-americana pertanyia a una rica família d'empresaris del ferrocarril. En lloc de tancar-se en el seu benestar, la família Drexel s'abocava amb els més desvalguts i marginats: obria casa seva als pobres diversos dies a la setmana i es preocupava per la formació dels nens negres.

Santa Caterina Drexel es va implicar de ple en aquesta tasca amb els necessitats i es va desplaçar fins als estats de l'Oest Mitjà, on va començar una missió evangelitzadora i de formació amb la població sioux. En aquestes circumstàncies va sentir la crida a la vocació religiosa i va entrar a les Germanes de la Misericòrdia. Però Caterina Drexel continuava sentint la missió d'evangelitzar i ajudar els desvalguts, per la qual cosa el 1891 va fundar les Germanes del Sant Sagrament, amb l'objectiu de dedicar-se amb cos i ànima als més marginats de tots: indis i negres. En pocs anys la santa nord-americana va obrir missions a les zones de majoria índia, i va fundar desenes d'escoles al sud del país per a alumnes de raça negra i fins i tot la primera Universitat per a estudiants negres. En una època en què en molts estats imperaven lleis racistes, les religioses es van guanyar l'animadversió dels sectors més conservadors dels Estats Units. Però malgrat les dificultats, en els seus gairebé 100 anys de vida santa Caterina Drexel va poder veure com a poc a poc la societat nord-americana anava acceptant indis i negres com a ciutadans de ple dret.

Sant Feliu de Llobregat

L'ànima de l'escoltisme

Minyons Escoltes i Guies de Catalunya inauguren un centre escolta internacional

Carne Munté
Montserrat

Treballar l'espiritualitat en l'àmbit de l'escoltisme i el guiatge. Aquest és l'objectiu del Montserrat International Scout Centre (MISC) que acaba de posar en marxa Minyons Escoltes i Guies de Catalunya. Es va inaugurar el 22 de febrer coincidint amb la Diada del Pensament. El MISC, ubicat al monestir de Montserrat, vol esdevenir un referent internacional per als joves vinculats al món escolta i del guiatge arreu del món que volen treballar la dimensió espiritual.

El projecte, fet en col·laboració amb l'abadia de Montserrat i el monestir de Sant Benet, ofereix un programa de treball individual, basat en materials d'inspiració cristiana oberts a tothom, que es desenvolupa en contacte directe amb la natura.

«La particularitat d'aquest centre és que és el primer arreu del món centrat a treballar la dimensió espiritual», ha explicat Trini Molist, comissària general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya. «El projecte», ha afegit, «vol ser un espai on els caps dels agrupaments puguin créixer personalment i aprofundir en la seva dimensió espiritual en un espai de trobada d'ells mateixos per a ells mateixos».

D'aquesta manera, prossegueix Trini Molist, «el cap rep les eines necessàries per acompanyar els infants i joves de les seves unitats en el seu propi desenvolupament espiritual i els permet ser exemple de constància i de voluntat. Necessitem caps desperts, que despertin els nens, necessitem focs que encenguin focs nous».

Minyons Escoltes i Guies de Catalunya (MEG) és una associació sense ànim de lucre amb la missió d'educar infants i joves a través del mètode escolta i guia. Són 13.500 infants i joves en prop de 150 agru-

paments arreu del país amb una visió compartida: deixar el món millor de com l'han trobat. D'aquests, més de 3.000 són voluntaris i voluntàries que fan de caps, formadors o responsables associatius.

El treball de l'espiritualitat és un dels tres pilars en què es fonamenta la proposta educativa de l'escoltisme i el guiatge, juntament amb el país i la persona. Minyons Escoltes i Guies de Catalunya aposta perquè l'escoltisme i el guiatge esdevinguin un espai de trobada, de diàleg i treball entre les diferents opcions i sensibilitats espirituals buscant el punt d'encontre i d'enriquiment amb les diferències. A més, essent fidels a l'origen cristià de l'entitat,

«Els joves estem molt ben formats acadèmicament però com a persones hi ha moments que et preguntes si hem treballat prou la qualitat humana i espiritual»

posa fàcil per connectar i compartir el que som amb els altres. Per això, el MISC vol ser també un espai d'aturada, de contemplació i reflexió, per omplir el buit que ens deixa el ritme d'una societat que ens arrossega i ens empeny».

Estada autogestionada

El Montserrat International Scout Centre està concebut per poder acollir fins a 30 persones al mateix temps. Les instal·lacions es troben dins del mateix recinte de l'abadia de Montserrat i ofereixen als participants la possibilitat de realitzar l'estada de forma completament autogestionada, posant a la seva disposició els espais i materials necessaris.

Metodològicament l'experiència també és autogestionada. S'ofereix una proposta d'activitats per dies, i cada jove fa el seu itinerari personal. Encara que s'hi vagi amb un petit grup, es recomana viure les diferents activitats de forma individual. El participant trobarà materials preparats especialment per a l'ocasió, pensats per a persones disposades a compartir la vida i escoltar-se, camins i muntanyes per recórrer, escrits per formar-se i aprofundir-hi, silencis per viure la pau interior. Tot està previst per ajudar a fer la pròpia aventura. Per tant, tot dependrà de la pròpia persona.

Al final del procés, que pot durar entre tres i set dies, es realitzarà un servei a la comunitat. Per a més informació: www.misc.cat

el projecte vol facilitar l'acollida i la trobada de les persones que volen conèixer, viure, celebrar i aprofundir en aquesta proposta.

«L'espiritualitat en l'escoltisme i el guiatge es treballa des del mètode mateix», ha expressat Lluís Marco, comissari general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya. La demanda, però, d'un treball de la dimensió espiritual més explícit és clara i evident. «Sovint, les persones estem buides per dins i ens calen referents en qui poder-nos emmirallar i inspirar. Referents que ens facin cercar el sentit i la formulació de preguntes essencials: qui sóc, d'on vinc, on vaig i què he de fer?», reconeix Lluís Marco. I afegeix: «Els joves estem molt ben formats acadèmicament però com a persones hi ha moments que et preguntes si hem treballat prou la qualitat humana i espiritual. La societat no ens ho

Les diòcesis catalanes celebren la Setmana de la Família

Del 2 al 9 de març les diòcesis catalanes celebren la Setmana de la Família amb el lema «La família: esperança del món».

Tarragona

Tricentenari de l'ermita d'Altafulla

L'efemèride servirà per dignificar el temple i l'entorn

Joan Boronat
Altafulla

Altafulla es troba immersa plenament en els actes commemoratius dels 300 anys de la construcció de l'ermita de Sant Antoni, que es van iniciar el divendres 14 de febrer a la tarda, a través de l'acte celebrat al saló de Plens de l'Ajuntament de la localitat. La presentació del programa va anar a càrrec del rector i president de la Comissió del Tricentenari, Mn. Jaume Gené, seguida del discurs de l'alcalde, Félix Alonso, i d'una conferència a càrrec del doctor Salvador J. Rovira i Gómez, amb el títol *Al voltant de l'ermita de Sant Antoni*.

De moment, ja s'han iniciat diferents treballs per rehabilitar l'ermita i l'entorn, que pertany a la parròquia de Sant Martí d'Altafulla. Els entorns estan cedits per l'Ajuntament, a través d'un acord firmat amb l'arquebisbat. Per aquest motiu, el cost de les obres es repartirà entre totes dues institucions. Tal com va informar l'alcalde, l'Ajuntament durà a terme «un rentat

de cara exterior de l'edifici», a més de reparar el malmès paviment del Camí de l'Ermita i talar-ne alguns pins per alleugerir la massa forestal pròxima a

les edificacions.

Per la seva banda, la parròquia renovarà la instal·lació elèctrica, eliminarà humitats de les parets i substituirà les conduccions d'aigua de l'ermita i dependències annexes. El rector va apuntar la possibilitat d'instal·lar un petit negoci de restauració a l'antiga casa de l'ermità, i un espai per llogar-hi bicicletes. En definitiva, aprofitar l'efemèride «per dignificar aquesta ermita tan estimada per tots», ha subratllat el rector.

La història de l'ermita

Va ser l'any 1714 quan el pescador d'Altafulla Baltasar Rabassa va cedir la finca, el mateix any en què s'iniciaren els treballs de construcció de l'ermita, en el paratge del turó de Jaques, el punt més alt del municipi, i que van acabar el 1717.

Durant la guerra del Francès el tem-

ple es va fer servir com a caserna i durant la guerra civil espanyola van calar foc a l'interior, llevat del retaule, que va ser restaurat entre les dècades dels anys seixanta i setanta del segle passat.

L'11 de setembre del 1820 van baixar el quadre de sant Antoni de Pàdua en processó fins a la parròquia, en rogativa, per causa de la pesta que, segons la tradició, va remetre al cap de pocs dies d'instituir-se el vot de poble. El dimarts de Pasqua de l'any 1821 es va retornar el quadre a l'ermita i, en agraïment, aquell dia és festiu a Altafulla. Cada any, fins al santuari hi acudeixen els veïns del poble

i d'altres localitats del Baix Gaià, per assistir amb especial devoció a l'ofici religiós i menjar la mona.

Fins al mes de juny s'han programat diverses conferències, homenatge als homes de la mar, àpats de germanor, exposicions de fotografia i pintura, concurs de pintura infantil, edició monogràfica del llibre *Estudis altafullencs*, presentació d'una auca, i festa popular, amb la participació de tots els elements folklòrics. També hi haurà una trobada de parròquies de l'arxiprestat, l'estrena d'una sardana commemorativa, amb lletra de mossèn Joan Roig i música de Mons. Valentí Miserachs, a més del sorteig d'obres pictòriques d'artistes locals.

D'altra banda, el 13 de juny l'arquebisbe Jaume Pujol presidirà una missa al santuari, jornada que a més comptarà amb un singular concert a càrrec del duo de flautes format per Claudi Arimany i Eduard Sánchez.

Opinió

La comunitat dels creients en Jesucrist

«Jo, en Déu, ja hi crec, però, en l'Església, no.» Quantes vegades hem sentit aquesta expressió! I segurament que, rere l'expressió, hi ha l'experiència d'una Església que ha ajudat poc o no ha ajudat gens a creure, per bé que caldria veure quina mena de Déu és aquest que s'invoca com una mena d'alternativa a creure en l'Església. Estic parlant d'una percepció de l'Església, una percepció, per cert, molt generalitzada, i no de la realitat de l'Església. L'Església, en realitat, és la comunitat dels qui creuen en Jesús, una Església, doncs, que és indissociable del fet de creure en Jesús, per tal com la fe «cristiana» és una fe que ens fa fills de Déu i, per tant, germans els uns dels altres, una fe que crea, per ella mateixa, un espai comunitari on la confessió de la fe comuna no sols expressa la fe de cadascun dels «fidels», sinó que l'augmenta i la perfecciona.

L'Església som tots. L'Església pertany a tots els creients. Això és cert. Però també n'és, de cert, que els creients no «fem» l'Església, com fan, per exemple, un partit polític els seus afiliats. L'Església, en aquest sentit, respon al «misteri» o «designi» de Déu i existeix des d'abans de tots els segles: l'Església és eterna. Déu ha volgut congrega en una «assemblea santa» (i això vol dir la paraula «Església») tots els qui creuen en el seu Fill, Jesús, i aquest voler de Déu és el que hi ha d'amagat rere tota la seva obra creadora duta a terme en el temps.

Potser direu que m'estic embolicant massa, que estic fent ciència-ficció. Deixeu-m'ho dir amb unes altres paraules, deixeu que empri la imatge de l'amor humà. Quan dues persones «es troben», segur que tenen la sensació que havien estat d'alguna manera predestinades l'una a l'altra i que la «comunitat d'amor» que volen establir respon a un «designi secret» d'abans que es coneguessin l'una i l'altra. En aquest sentit, la parella que s'estima arriba a la conclusió que el seu amor compartit és el mateix amor que, com diu Dant, mou les estrelles.

És tan difícil d'entendre que l'Església és, en el fons, la comunitat dels fills de Déu? Ja sé que, en la percepció dels de fora i també, fins a cert punt, dels de dins, l'Església no és això; i penso que qui sap si molts dels qui en formen part encara no han arribat a ser l'Església de Jesús. Entenc, doncs, que, per a molts, l'Església és una «circumstància» que potser s'accepta de grat o per força com a inevitable, però que no pertany a l'essència de la fe en Jesucrist.

Josep Gil i Ribas
Prevere

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Girona

La catedral, referent de la ciutat de Girona

Es presenta la Memòria de la seu de l'any 2013

Víctor Gay
Girona

La catedral de Girona es manté com el referent monumental més visitat de la ciutat, malgrat que el 2013 va registrar un lleuger davallada de visitants, un 0,65%. Però la seu és molt més. Es tracta de la mare de totes les esglésies de la diòcesi, com repetidament recorda el bisbe Francesc Pardo. En la Memòria anual, feta pública, hi ha dues celebracions litúrgiques destacades: el 7 de gener, quan el prelat va presidir la missa conventual i va rebre la unció dels malalts, abans d'ingressar a l'hospital per ser intervingut. I la del 24 de març quan hi va tornar per beneir les Palmes.

Celebracions i servei pastoral

Precisament les celebracions segueixen l'any litúrgic, amb algun accent especial, com ara la presència de la comunitat de monjos de Montserrat, que en l'octava de Pasqua canta l'Hora sexta. També el 31 de juliol es va fer memòria del bisbe Josep Cartaña, el darrer prelat a ser enterrat a la catedral, mig segle enrere, i el 21 de setembre se celebrà el 975è aniversari de la dedicació de la seu.

La catedral ofereix a la comunitat cristiana de Girona els serveis pastorals corresponents a tot lloc de culte i que s'ofereixen lliurement a tots els fidels que ho demanen. En el decurs del 2013, s'han celebrat 36 baptismes d'infants i 7 d'adults, 18 casaments i 196 confirmacions.

Celebracions eucarístiques amb referents gironins, com la del 27 d'abril amb els membres de la Confraria de Sant Jordi i Reial Estament del Principat de Girona i el 20 d'octubre l'Eucaristia d'acció de gràcies en els 200 anys del naixement de Maria Gay i Tibau, fundadora de les Religioses de Sant Josep de Girona.

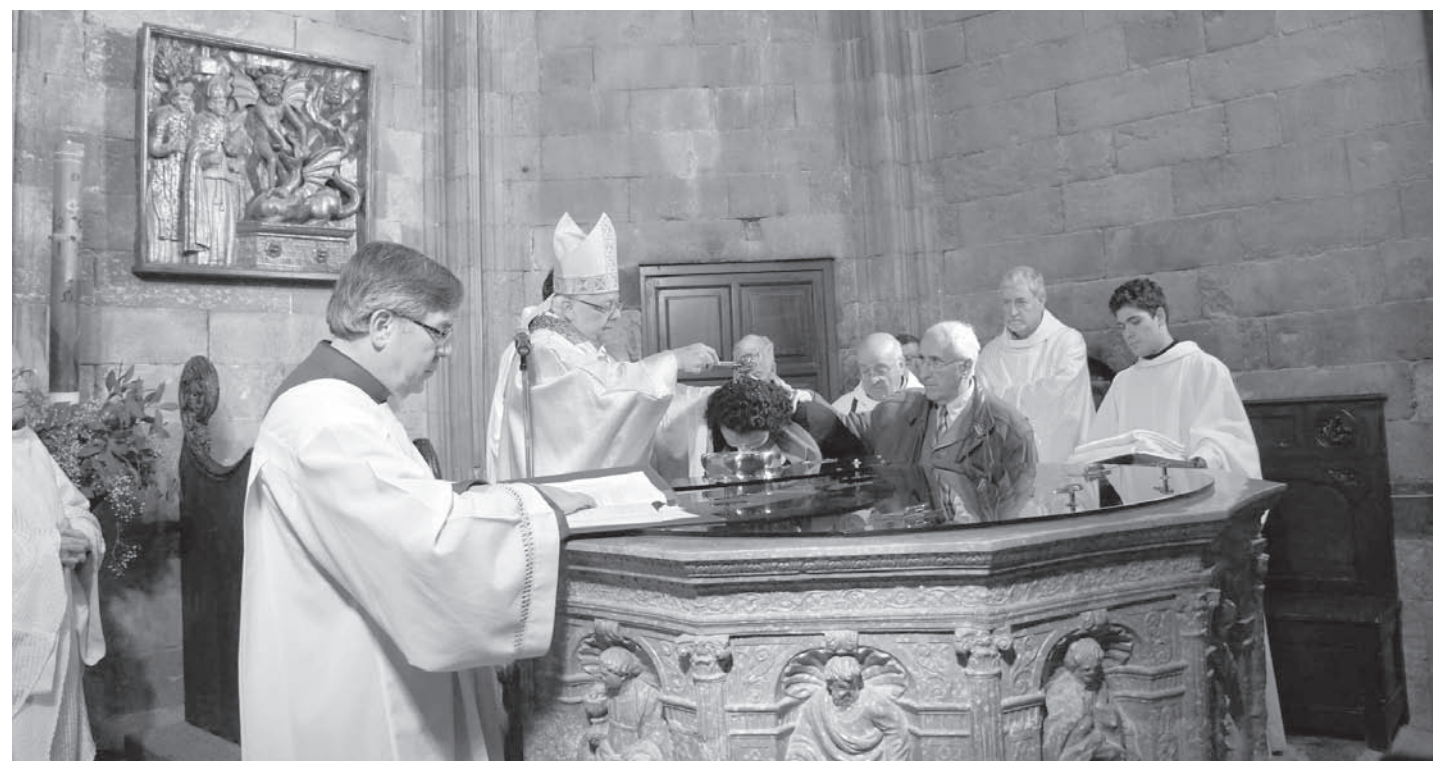
Milers de visitants

La catedral de Girona, que conté elements artístics que van del segle XII a l'actual i que defineix el perfil urbà de la ciutat, atrau any rere any milers de visitants d'arreu del món.

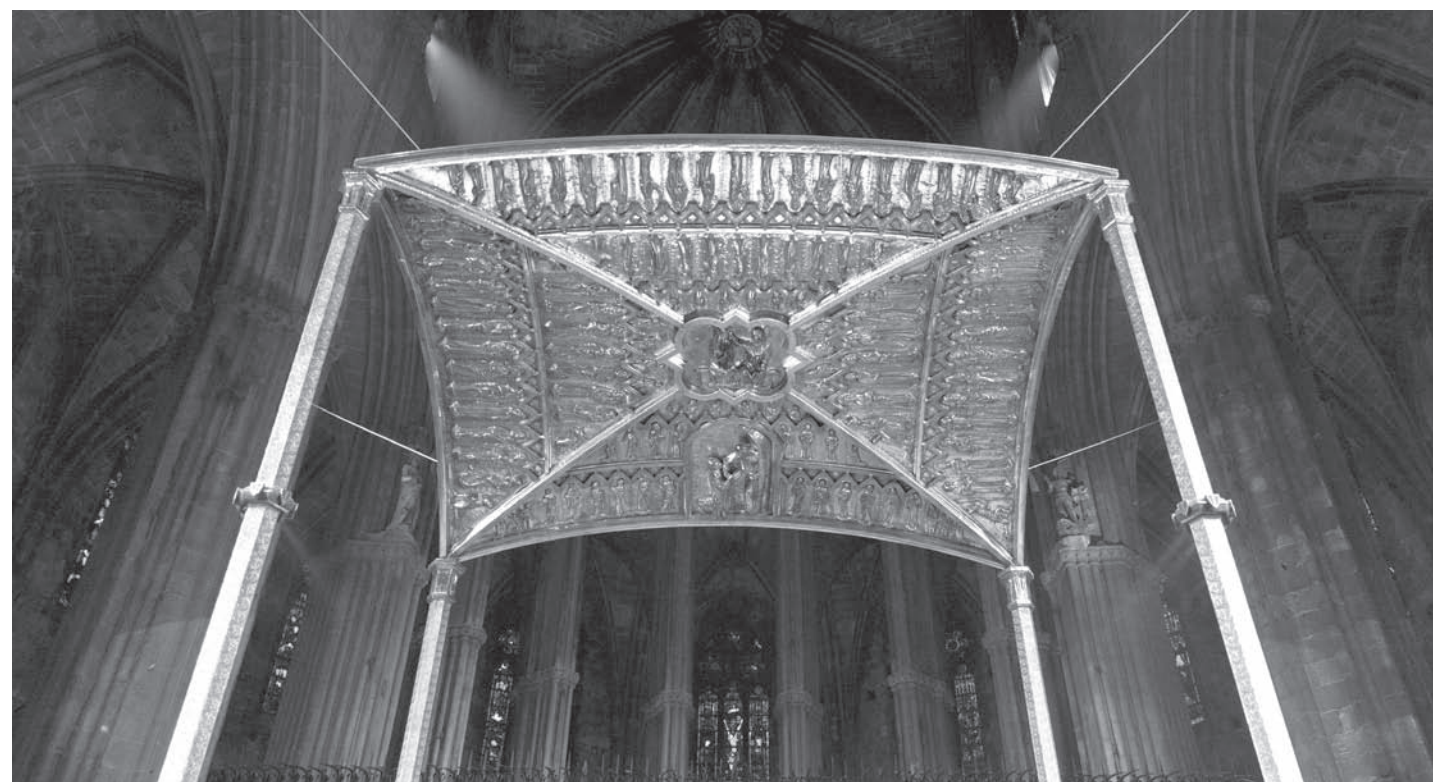
Per procedències tenim les deu primeres: Catalunya 60.074, el 27,79%; França 30.774, el 14,23%; Rússia 25.107, l'11,61%; Regne Unit 15.775, el 7,29%; Alemanya 10.928, el 5,05%; Comunitat de Madrid 8.527, el 3,94%; Itàlia 8.110, el 3,74%; Holanda 7.561, el 3,5%; Estats Units 4.771, el 2,2% i altres procedències 44.555, el 20,6%.

Especial atenció mereixen els visitants procedents dels centres educatius, 4.336 alumnes de centres de la diòcesi i de la demarcació. D'aquesta xifra, 1.047 alumnes han participat en alguna de les quatre activitats didàctiques que s'ofereixen.

La catedral col·labora amb el pa-

L'any 2013 s'administrà el sagrament de baptisme a 43 persones.

S'està estudiant la restauració i conservació del baldaquí de l'altar major.

tronat de Turisme Girona-Costa Brava-Pirineu i amb l'àrea de Promoció i desenvolupament de la ciutat de l'Ajuntament i s'han facilitat visites a 1.667 persones. També es col·labora amb els establiments hotelers que ho demanen en facilitar-los material informatiu.

El patrimoni artístic

El Capítol és conscient de la seva responsabilitat a l'hora de conservar i restaurar el patrimoni artístic i documental que contenen la catedral i l'arxiu.

En el decurs de l'any d'aquesta Memòria el mateix Capítol ha invertit 9.500€ en restauracions i 4.811,81 més

en les activitats de promoció i difusió. 3.94,4 euros més en restauració de documents, en el Taller especialitzat del monestir de Sant Pere de les Puel·les i s'ha seguit amb el procés de digitalització dels fons arxivístics.

També s'han engegat dos projectes importants, amb l'Institut del Patrimoni Cultural d'Espanya, s'ha estat estudiant l'estat de conservació del baldaquí de l'altar major i s'està elaborant un projecte d'intervenció per a la seva restauració i conservació, que aniria a càrrec del Ministeri de Cultura.

Un altre projecte que s'ha iniciat és el desenvolupament tipogràfic titulat *Les lletres del Tapís de la Creació. Un patrimoni desconegut*. En aquest sentit s'han mantingut trobades amb

el Col·legi Oficial del Disseny Gràfic de Catalunya, que es concreta amb la signatura d'un conveni de col·laboració.

Una vessant artística important directament vinculada amb la seu és la musical. La Capella de Música, més enllà de la seva participació en 23 celebracions litúrgiques, també ha participat en dues celebracions de matrimonis a la catedral i tres fora del seu espai habitual. La catedral també acollí en el decurs de l'any 2013 fins a nou concerts prou diferents, del gospel a l'orgue, i ha facilitat partitures procedents de l'arxiu per a diferents concerts.

Només són algunes de les activitats i els serveis de la catedral gironina a la comunitat cristiana i com a casa d'acollida de tots els que amb esperit de bona voluntat desitgen visitar-la.

El matrimoni segons la llei natural

Antoni Babra
Professor de Moral a
la Facultat de
Teologia de
Catalunya

El papa Francesc ha convocat un Sínode dels bisbes sobre la família i l'evangelització. Les preguntes del qüestionari no són fàcils de respondre objectivament. Entrem a comentar el segon punt del qüestionari proposat: el matrimoni segons la llei natural. La idea de la llei natural fa referència als primers principis morals en què la naturalesa racional humana empeny a fer el bé i evitar el mal. Així captem la bondat o malícia essencial o real d'una elecció lliure del subjecte. El matrimoni entre un home i una dona té un significat absolut amb uns fins donats pel Creador, i uns valors que evolucionen en èpoques.

L'Institut d'Estadística de Catalunya informava recentment que es redueixen els matrimonis homosexuals i augmenten les unions civils. El nombre de matrimonis enregistrats a Catalunya ha estat de 26.630 el 2012, un 3,1% més que el 2011, la qual cosa trenca la tendència de disminució de casaments començada el 2009. De 25.722 matrimonis heterossexuals, el 79,8% són civils —un 6% més que el 2011—; el 19,4% són catòlics —un 6,5% menys—, i menys de l'1% d'altres religions, que suposa un creixement del 16,8%. Els matrimonis homosexuals han estat el 3,4% del total, és a dir, un 4,3% menys que l'any anterior; els matrimonis de diferent sexe han crescut un 3,4%.

El qüestionari del Sínode referent al matrimoni segons la llei natural té quatre punts que comentem: 1) El concepte de llei natural en la cultura civil ha estat sotmès a revisió i refutació d'ençà del desenvolupament de les ciències, les idees de l'evolucionisme i l'utilitarisme que ho subordina tot a l'interès de la majoria separant el dret de la moral. La mentalitat moderna s'ha fet més autònoma i tant els cristians com els no creients troben un punt de convergència en la fidelitat a la pròpia consciència, on els catòlics hauran d'as-

sumir el magisteri de l'Església.

2) L'acceptació de la llei natural ha anat perdent força en els debats actuals sobre el fonament natural de la família. L'èmfasi donat a la tolerància, el dret subjectiu a reiniciar noves intimitats i les facilitats donades per la via civil han incidit en una visió mutable i secularitzada de la convivència conjugal. Tanmateix, entre els batejats joves que opten pel matrimoni religiós veuen que la llei natural encaixa perfectament amb la seva voluntat, amb la seva visió de persona i del bé que n'esperen amb l'ajut de Déu.

3) La permissivitat de les lleis civils és un altre repte a l'evangelització. Així com la raó és norma de moralitat, la veritat de l'amor conjugal entre un home i una dona és la norma de moralitat perquè sigui «veritable matrimoni». La pastoral prematrimonial afrontarà una

«Entre els batejats joves que opten pel matrimoni religiós veuen que la llei natural encaixa perfectament amb la seva voluntat, amb la seva visió de persona i del bé que n'esperen amb l'ajut de Déu»

nova evangelització respectuosa amb totes les persones, però legítimament crítica amb els postulats de la ideologia de gènere i del relativisme ètic.

4) La celebració del matrimoni entre no practicants o entre mixta religió augmenta a causa de la mobilitat dels ciutadans del poblatge global. El Sínode haurà de donar criteris clars per tal d'assegurar que efectivament hi ha veritable sagrament, altrament, haurà d'obrir encara més les causes de declaracions de nul·litat matrimonial. Encara que sobti, hi ha moltes persones no batejades que accepten la «forma canònica» que la seva parella catòlica els ofereix, perquè ho veuen més raonable, car la raó natural els inclina a això; més autèntic, car el seu consentiment declara una veritat sincera d'amor indissoluble; més perdurable, car l'esperit humà desitja l'infinit.

Qüestions sobre la nul·litat canònica

La simulació en el consentiment matrimonial (I)

David Andrés
Advocat exercent i
doctor en Dret
andres@mdjuridico.es

D'acord amb el cànon 1101 CIC, «el consentiment intern de la voluntat es presumeix que està d'acord amb les paraules o signes emprats en celebrar el matrimoni». Aquesta presumpció, que comporta que el contraent manifesta externament el que realment vol, es pressuposa, això és, hi ha la possibilitat que existeixi una divergència entre la voluntat de casar-se i la voluntat interna.

En el Dret Canònic, aquesta discrepància entre el que realment es

vol i el que finalment es manifesta a través de l'emissió del consentiment (el «sí vull») és el que suposa la simulació matrimonial, ja que se simula o aparenta una intenció que en realitat no és tal. En aquest cas, la voluntat interna del contraent diu «no vull» o «no accepto això», però les paraules i els signes externs reflecteixen o emeten un «sí vull».

En el Codi de Dret Canònic no s'empra el concepte de simulació, sinó el d'exclusió. Es distingeix entre simulació o exclusió total, quan el que no es vol és el propi matrimoni, i simulació parcial quan el que s'exclou és algun dels elements essencials del matrimoni.

Segons el cànon 1101, «si un dels contraents o tots dos exclou amb un acte positiu de voluntat el matrimoni mateix o un element essencial del

matrimoni o una propietat essencial, contreu invàlidament».

En els casos de simulació total, no existeix consentiment matrimonial per falta del mateix objecte. En aquests supòsits, la voluntat del contraent és la de no casar-se, la de no voler el matrimoni, malgrat que es manifesta el consentiment de forma positiva. Es podria donar la simulació total quan la persona falseja la seva voluntat en prestar el seu consentiment, quan de forma deliberada fingeix la realització del ritu nupcial, o si el cònjuge consenteix únicament i exclusivament per fins absolutament aliens als del matrimoni mateix.

La simulació relativa o parcial es dóna quan un o tots dos contraents tenen intenció de contreure matrimoni, sent la voluntat la de casar-se

i volent el matrimoni però no acceptant (excloent) algun dels elements essencials del mateix, que tradicionalment són la fidelitat, la prole o procreació i la indissolubilitat.

Amb la denominació de «bé de la prole» s'entén aquella suma de drets i obligacions que tenen els pares envers els fills, i que són l'essència mateixa del matrimoni, és a dir, el dret i l'obligació de no impedir de manera il·legítima la concepció dels fills, i de donar a llum al seu degut temps la prole concebuda.

Estariem davant d'un cas de simulació parcial per exclusió de la prole quan un o tots dos contraents, abans de contreure matrimoni (d'emetre el seu consentiment), exclou de forma positiva, absoluta i perpètua el fet d'engendrar fills.

Nova etapa a Sant Pau

L'antic hospital obre les portes a la ciutadania i esdevé seu d'organismes internacionals

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Després de gairebé vuit dècades d'activitat hospitalària, el recinte modernista de la Santa Creu i Sant Pau encara una nova etapa. L'octubre del 2009, un cop traslladada l'activitat sanitària al nou edifici de l'Hospital, es van començar els treballs de rehabilitació. D'aquesta manera, s'ha pogut retornar al conjunt modernista la bellesa original amb què va ser concebut per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner i finançat gràcies al llegat del banquer Pau Gil.

Com que s'han restaurat tots els elements estructurals i decoratius, alhora que s'han eliminat tots els afegits al llarg dels anys, brilla més que mai l'essència modernista d'un conjunt declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco i que vol fer-se un lloc en la ruta modernista de Barcelona. De fet, és el conjunt modernista més important d'Europa.

La primera fase de restauració inclou els 12 pavellons situats a l'àrea central del recinte i de més valor patrimonial, construïts sota la direcció del mateix Lluís Domènech i Montaner entre el 1902 i el 1922. Per ara, sis pavellons estan totalment rehabilitats: Administració, Sant Jordi, Santa Apol·lònia, Sant Leopold, Sant Manuel i Nostra Senyora de la Mercè. Dos més estan en procés de restauració: Sant Salvador i Central. I quatre pavellons més tenen el projecte executiu de consolidació redactat. També s'han rehabilitat els túnels que al llarg d'un quilòmetre uneixen tots els pavellons. La inversió en curs és de 72 milions d'euros.

La rehabilitació dels edificis s'ha regit per tres premisses fonamentals: recuperació dels espais originals projectats per Domènech i Montaner; transformació dels pavellons en espais funcionals de treball, i aplicació de criteris de sostenibilitat i estalvi energètic. Així, ha esdevingut una de les construccions geotèrmiques més importants del sud d'Europa, fet que ha permès eliminar qualsevol aparell climatitzador.

Inauguració

Gairebé contra rellotge, finalment el dilluns 24 de febrer es va inaugurar la rehabilitació del recinte modernista. Juntament amb les autoritats polítiques, encapçalades pel president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas; la ministra de Foment, Ana Pastor; l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, i la comissària europea de Justícia, Drets Fonamentals i Ciutadania, Viviane Reding, hi havia l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. De fet, el Capítol Catedral comparteix amb l'Ajuntament i la Generalitat la gestió del recinte modernista a través de la MIA (Molt Il·lustre Administració).

Així, en la seva intervenció, el cardenal Martínez Sistach va parlar dels orígens fundacionals de l'antic Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i va destacar que el conveni institucional signat el 1990 determina que el destí

«Brilla més que mai l'essència modernista d'un conjunt declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco»

dels pavellons sigui respectuós amb l'humanisme cristià.

El recinte s'ha transformat en un centre de coneixement amb tres eixos de treball: la salut, la sostenibilitat i l'educació.

En aquests moments, set institucions s'han sumat a aquest campus de coneixement: Universitat de les Nacions Unides; Casa Àsia; la Xarxa Mundial d'Operadors d'Aigua; l'Organització Mundial de la Salut; l'Institut Forestal Europeu; el Programa de Ciutats Resilents d'UN-Habitat, i la Xarxa Global d'Universitats per a la Innovació Global.

Amb tot, l'objectiu és que noves institucions de caire internacional també elegeixin l'antic hospital com la seva seu. En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el representant del Capítol Catedral a la MIA, el canonge Josep Ramon Pérez, ha destacat que s'està en procés negociador per tal que una institució religiosa internacional de caire benèfic pugui establir-se al recinte modernista, si bé, evidentment, no n'ha precisat el nom.

Però més enllà d'aquesta possibilitat, Mn. Josep Ramon Pérez ha recordat que el sentit religiós forma part de la mateixa essència de l'antic Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. «Es posa en relleu

la gran tasca hospitalària i assistencial de l'Església al llarg de la història», ha afegit. En aquest sentit, ha destacat com des de finals del segle XVIII, l'Hospital de la Santa Creu va comptar amb dues germandats religioses, una de masculina i una de femenina, dedicades a l'atenció dels seus malalts. Es tracta dels Germans Hospitalaris de la Santa Creu i de les Germanes Hospitalàries de la Santa Creu.

L'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau té els seus orígens el 1401, quan el Consell de Cent i el Capítol Catedralici van fusionar sis hospitals de Barcelona i van encarregar la construcció de l'Hospital de la Santa Creu, avui dia seu de la Biblioteca de Catalunya. A principis del segle XX, el llegat del banquer Pau Gil va fer possible l'inici de la construcció d'un nou hospital per atendre la demanda sanitària d'una ciutat en ple creixement demogràfic. El

nou projecte hospitalari, encarregat a l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner, es va inaugurar oficialment el 1930 sota el nom d'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Precisament, la rehabilitació del conjunt modernista ha permès restituir la Creu, just a l'entrada del recinte, que dona nom a l'Hospital.

Tres setmanes de portes obertes

El conjunt modernista és un referent destacat del patrimoni i la cultura de Barcelona i Catalunya. Però és per damunt de tot un espai de gran simbolisme. Tants anys d'activitat hospitalària no han estat en va i són molts els records per a les persones que han estat ingressades, que han visitat malalts o que senzillament s'han passejat pels seus jardins.

Per això un dels objectius de la rehabilitació és que el recinte també estigui obert al conjunt de la ciutadania. D'una banda, al llarg de l'any es projectaran un mínim de set jornades de portes obertes coincidint amb festivitats com la de Santa Eulàlia o la Mare de Déu de la Mercè. De fet, l'endemà mateix de la inauguració ja comencen tres setmanes de portes obertes, en concret del 25 de febrer al 16 de març.

D'altra banda, s'han tingut especialment en compte els veïns més propers. Els edificis que donen davant mateix del recinte monumental tindran entrada lliure, mentre que els veïns dels barris Sagrada Família, Baix Guinardó, el Guinardó i el Camp de l'Arpa del Clot hauran de pagar 5 euros l'any i hi tindran accés il·limitat. També s'ofertaran altres programes de fidelització.

Així mateix, l'atractiu turístic de Sant Pau és inqüestionable i ve a reforçar la ruta modernista i l'eix de l'avinguda Gaudí. Però per damunt de tot es vol que sigui un turisme sostenible, de manera que s'ha estipulat un màxim de 120.000 turistes l'any. El preu d'entrada general serà de 8 euros, i de 14 euros per a la visita guiada.

«La conversió és necessària per passar d'un cristianisme burgès a un de molt més evangèlic»

Mons. Agustí Cortés, autor de «Creure: la força del testimoniatge» (CPL)

Samuel Gutiérrez

Un dels fruits més preuats de l'Any de la Fe a la diòcesi de Sant Feliu ha estat la publicació del llibre *Creure: la força del testimoniatge*, de Mons. Agustí Cortés. És el recull dels escrits que durant aquest any ha adreçat setmanalment als seus diocesans en el *Full Dominical*. Com a ajuda en el camí de la fe, el bisbe ofereix tot un seguit d'històries de conversió, algunes molt poc convencionals, que permeten copsar la grandesa d'un Déu que es fa petit i proper a l'home. Entre línies, tot i que força amagat, s'insinua també un altre testimoni corprenedor. És el del mateix bisbe Agustí Cortés, que acaba de superar una greu malaltia oferint ell també un eloqüent testimoni de fe i esperança.

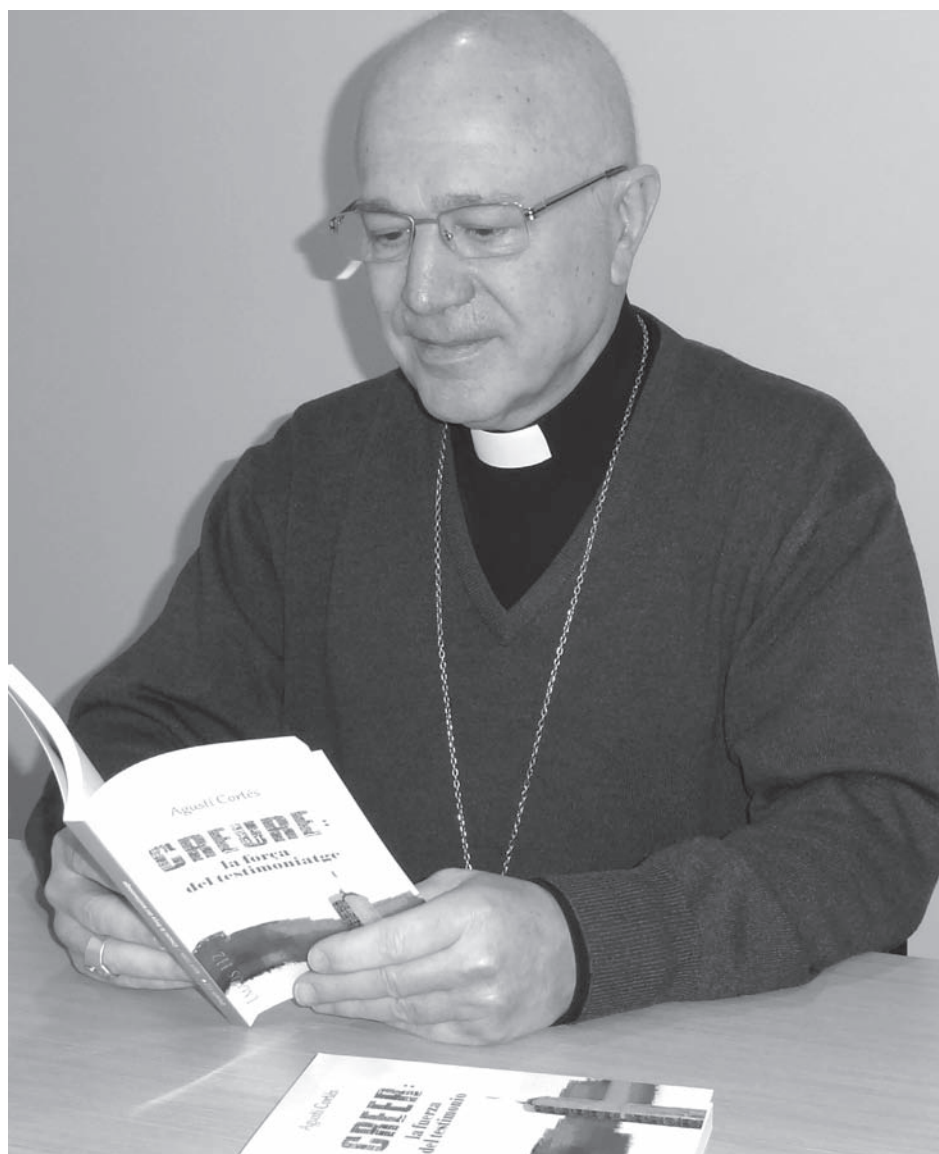
Per què va escollir tractar el tema de la fe, i del credo, a partir de testimonis personals de conversió?

Hi ha diverses conviccions que justificaven l'opció de buscar testimonis de conversió. En el marc de l'Any de la Fe s'imposava una fe viscuda, que necessàriament passa tard o d'hora per una experiència de conversió. Per a mi ha estat sempre un repte analitzar què passa dins del cor de la persona que canvia de vida pel fet de trobar-se amb Jesús. Al llarg dels anys he anat recollint testimoniatsges d'aquest tipus, persones que han fet el salt, vitalment i experiencialment, de trobar-se amb Jesús i reorientar la seva vida. Sóc conscient que la fe sempre demana conversió, una conversió gairebé quotidiana. Amb aquests testimonis, però, m'interessava sobretot abordar les conversions radicals que en un moment donat determinen un abans i un després.

Es pensa a vegades que la conversió és cosa només dels qui no creuen...

Teòricament estem ja superant el règim de cristiandat, en el qual l'ambient i el context social acompanyava la fe com una cosa natural. No vull dir que estigui malament, però això té també la seva contrapartida negativa. La gent viu i s'entén a ella mateixa com a creient però sense que això impliqui un canvi de vida. El context actual demana que tot creient, sigui d'una manera gradual o fins i tot inconscient, o de manera més sobtada, ha de passar per aquesta experiència de conversió. En la nostra Església d'Occident cada vegada es donen més casos de canvis sobtats i cridaners. I això anirà en augment. Tornem a la puresa i a l'autenticitat de la fe del Nou Testament.

Les històries de conversió que ens ofereix són d'allò més diverses... Des de sant Justí i sant Agustí, als primers segles, fins al taxista Paco Fernández, al segle XXI. Quin criteri ha tingut en compte en la tria?

«El despullament que t'obliga a viure la malaltia m'ha permès créixer en llibertat, en pobresa, en abandonament en Déu...»

No sabria dir si la diversitat és més gran que els punts en comú. Hi ha molta diversitat, però també hi ha un nucli que es va repetint, ja sigui en persones molt cultivades o persones més elementals. En els casos de conversió, s'acostumen a repetir algunes constants, a diversos graus i nivells. Per exemple, un creient que es converteix sempre ensopega amb un límit de la seva pròpia humanitat o de la humanitat sencera. Acostuma a haver-hi també un moment lluminós, quan la veritat de Jesucrist apareix amb tot el seu relleu, toca el cor de la persona

i omple de sentit l'existència. Hi ha també la constant que aquell moment no roman exactament igual al llarg de l'existència. Després segueixen moments d'apaivagament, d'aprofundiment... Una altra constant és la trobada amb germans que pensen i viuen el mateix, i es viu el goig de la incorporació a la comunitat. També és habitual el moment d'humilitat agraïda per haver rebut, per pura gràcia, aquesta vivència d'amor. És una experiència semblant a la d'un enamorament... També és freqüent la radicalitat del convers, que no s'accontenta amb mitjanes, sinó que vol autenticitat.

Un bon exemple d'autenticitat en el seu llibre el protagonitzen dues dones, Simone Weil i Hannah Arendt, que sense entrar a formar part de l'Església es troben en el llindar de la fe.

Sí, són exemples de dones marcadament per l'autenticitat, la transparència i la fortalesa interior. Allunyant-se de la imatge que podien tenir d'elles els altres, han decidit llançar-se i jugar-se-la tota. Això és especialment important quan vivim en una societat tan massificada, on la imatge compta tant. Aquests exemples ens encoratgen a tirar endavant i cercar la felicitat en indrets que no són políticament correctes. Per això he volgut presentar també persones atractives que estan

en el límit de l'Església.

Quins testimonis l'han marcat més?

Per a mi va ser important fa temps el retrobament amb la figura de Thomas Merton. Va ser un testimoni lluminós en un moment determinat. També el descobriment de Tatiana Goritxeva, en el món de l'Església ortodoxa, va ser un impacte important. I n'hi ha d'altres. Sant Agustí, per exemple, ha estat un referent constant, que es va consolidar quan vaig aprofundir la seva conversió, resseguint molt pausadament *Les confessions*. Uns i altres són prototipus i històries d'un Déu molt proper que toca el cor de les persones.

Són persones que tenen una experiència forta de conversió, però que no són necessàriament sants...

Sí, és clar, i en alguns casos hi ha moments realment foscos posteriors a la conversió. No són herois, són persones que tenen les seves passions, necessitats, recerques... Tots tenim els nostres pecats i els nostres defalliments. Però el conjunt del convertit és un testimoniatge fins i tot en allò que constitueix un repte de la vida: superar les nostres febleses. I com la gràcia de Déu ens ajuda a superar-les.

La conversió és una exigència evangèlica?

La conversió és absolutament necessària per passar d'un cristianisme burgès i *light*, a un cristianisme molt més evangèlic. La conversió, que cadascú viu a la seva manera, és prendre consciència que hi ha un Jesús viu que et crida, s'interessa per tu, t'ofereix el seu propi amor i tu et sents compromès a respondre ajustadament a la paraula de Jesús, tot i que mai no estiguem a l'alçada. Tot això de mica en mica, o sobtadament. Això és absolutament necessari.

Tot i que no serà fàcil que vostè ho reconegui, el bisbe Agustí Cortés és també, per a molts, un testimoni eloqüent de fe. Li ha permès la fe afrontar la malaltia d'una altra manera?

Sí, sens dubte. Confesso que sóc feble com qualsevol. Teòricament, sempre he pensat que els moments difícils de la vida, contradictoris, permesos per Déu, són moments especialment adients per aprofundir i viure amb més autenticitat la fe. La malaltia, el fet de trobar-te amb els teus límits, t'obliga a abandonar-te radicalment en mans de Déu. «Que es faci la teva voluntat.» Això és molt fàcil de dir però a l'hora de la veritat costa moltíssim de realitzar. A mi, personalment, m'ha ajudat molt creure i intentar viure amb humilitat. El despullament que t'obliga a viure la malaltia m'ha permès créixer en llibertat, en pobresa, en abandonament en Déu... I això mai no s'acaba. Sempre demano a Déu estar a l'alçada d'aquest repte. No ho aconseguixo totalment, però vaig fent camí.

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (45)

La missa del Dr. Tarrés

Moltes de les persones que conegueren el Dr. Tarrés han manifestat la manera sorprenent que tenia de celebrar la missa, ja que la deia amb molta unció i pietat. Podríem citar-ne moltes. Una d'elles, Manuel Gils, deixà escrit el seu testimoni: «Recordo les misses, tan devotes, que celebrava al cambril de la Mare de Déu a Núria i en les quals jo li feia d'escolà. Cada vegada, en acabar, comentàvem amb la meua esposa: "Que curta aquesta missa!" En el moment de la Consagració i en la corresponent Elevació, jo crec que el Dr. Tarrés entrava en èxtasi. Perquè quan celebrava, i en les seves mans tenia l'Hòstia, era que no se sentia respirar ningú, durant segons... minuts? No. No hi ha elements per poder-ho comptar, perquè si es mesurava ja perdia el valor que havia de tenir. El calze estava immòbil i aquells ulls seus mirant fixes... Jo els veia clarament, atès que estava al seu costat.»

Era la traducció d'allò que repetidament i de moltes maneres havia escrit en els seus diaris: «Que pugui pujar a l'altar sant amb una ànima

«En el moment de la Consagració i en la corresponent Elevació, jo crec que el Dr. Tarrés entrava en èxtasi»

Escultura del beat Pere Tarrés, realitzada per Rebeca Muñoz el 2012.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

celebrada als peus de la Mare de Déu de la Mercè fins a aquella última que no pogué acabar, també a la Mercè, del sanatori, et corprenia aquella unció amb què la deia. En un cercle d'estudis sobre la missa ens havia dit: "El sacerdot que diu la missa sense esperit de víctima verament fa comèdia".»

Tothom que va assistir a la seva primera missa ho va constatar. Així ho escriu el P. Jordi Pijoan en la biografia *Dr. Tarrés, metge feiocista i sacerdot*: «Els qui assistiren a la seva primera missa parlen d'un Tarrés extasiat com aureolat d'un deix sobrenatural. Hom diria que quasi se'l veia extàtic. Una mirada pregona, llunyana... Estava plenament interioritzat, immers en una realitat sublim... És que vivia pregonament la seva nova identificació sacerdotal amb el Crist...»

I afegeix: «El novell sacerdot, en la maduresa dels seus 37 anys, celebrà la missa amb una unció desacomunada. El fervor —visible o sensible— gairebé el traïa visiblement. Se'l veia com fora de si. Com si es moguéss en una atmosfera sobrenatural. Verament assaboria la grandesa de ser un "altre Crist" pel seu sacerdoci... I tot això ho traspuava als altres. Per això tots els assistents a la missa nova es preguntaven amb el poeta Bertran i Oriola: "La sentirà la nostra Barcelona, / la força d'aquest metge que abandona / els seus malalts, per escometre el mal?"»

La bona notícia

A Betlem en bicicleta

Francesc Gamissans

Entre les diferents notícies que donen els mitjans informatius n'hi ha alguna que a primera vista pot semblar excèntrica, però que no ho és pas, perquè informa sobre una conducta i un gest puntuals de generositat cristiana.

Em refereixo a la notícia que, després de tres mesos i gairebé uns 8.800 quilòmetres de camí en bicicleta, set pelegrins de l'Església de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem a Brussel·les han aconseguit el seu objectiu d'arribar a Betlem i oferir 70.000 euros per a la construcció i funcionament d'un orfenat a la ciutat, conegut per *Vivaio*. Dos membres més del mateix orde religiós, que ja havien fet un pelegrinatge a Jerusalem a peu, s'ajuntaren als ciclistes.

Un cop arribats a Betlem i després a Jerusalem, van ser rebuts per Mons. William Shomali, bisbe auxiliar de Jerusalem i vicari per a Palestina del Patriarcat Llatí de Jerusalem, i una germana religiosa que gestiona l'orfenat. El bisbe Shomali va posar en relleu els mèrits excepcionals d'aquests pelegrins «que han traspassat els propis interessos cap als més pobres de Terra Santa». Cal dir que l'edat dels pelegrins oscil·lava entre els 60 i 70 anys. El més vell del grup no va dubtar, en els dies successius de la seva arribada, a participar, sense cap ànim de lucre, en la recollida d'olives per ajudar l'orfenat.

El patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Fouad Twal, es va afegir a l'acte solidari i va comentar que aquest pelegrinatge «no té només un enfocament únic i personal, sinó també un exemple per a molts que vulguin ajudar Terra Santa i les seves institucions cristianes en particular».

pura i santa; que sigui una oblació agradable a Déu, ajuntada a l'oblació santa de Jesús.»

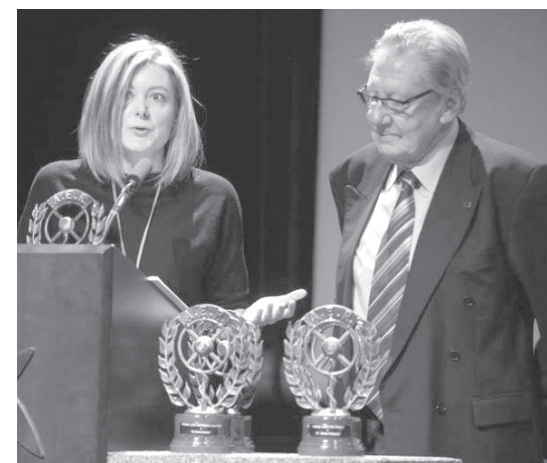
Ho confirma Maria Àngels Papiol quan escriu en el seu llibre *Un gran fill de la nostra terra*: «Crec que el que sobresurt del seu sacerdoci és la seva missa. Des d'aquella primera

Lliurament de la primera edició del premi Joan Armengol

Redacció / Barcelona

L'Acadèmia Catalana d'Arts i Ciències de la Ràdio va lliurar el dijous 13 de febrer, coincidint amb el Dia Mundial de la Ràdio, els seus guardons en una gala que va tenir lloc a l'auditori del CaixaForum de Barcelona. Un dels nous guardons que es van lliurar enguany va ser el premi Joan Armengol al millor entrevistador, que va obtenir Pepa Fernández, de RNE.

Amb aquest premi es vol retre homenatge al veterà periodista igualadí. Joan Armengol va començar la seva llarga trajectòria professional a Radio Juventud Igualada i després va treballar a Ràdio Barcelona-SER, Ràdio Nacional d'Espanya, TVE i Ràdio Estel, on presentava i dirigia el programa *Amb llum pròpia*. El gènere periodístic en què sempre ha destacat és l'entrevista. Armengol ha fet milers d'entrevistes al llarg de la seva carrera. Ha entrevistat polítics, artistes, escriptors, esportistes...

Joan Armengol va lliurar el premi que porta el seu nom a Pepa Fernández.

Durant la cerimònia, Joan Armengol no tan sols va lliurar el premi que porta el seu nom, sinó que també en va rebre un: el premi Memorial Joaquín Soler Serrano. Aquest guardó se li va atorgar per la tasca que va dur a terme, juntament amb Soler Serrano, en el programa radiofònic que es va fer amb motiu dels tràgics aiguats del Vallès de l'any 1962.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Actualitats científiques

Minva el glaç de l'oceà Àrtic

És un altre dels efectes del canvi climàtic que cal tenir en compte. Fa 34 anys que es mesura la superfície glaçada del pol Nord terrestre mitjançant satèl·lits i a l'estiu de l'any passat es va registrar la xifra més baixa fins ara de l'extensió ocupada pel gel: 1,3 milions de km², mentre que a l'any 1980 va ser de 2,90 milions la mínima aconseguida. Al 2007 ja s'havia arribat a 1,61 milions, però aquest any passat s'ha batut un rècord.

Què vol dir això? Que, entre altres coses, travessar l'Àrtic en vaixell ja no és una imaginació irrealitzable. Més encara, ja ha estat una realitat. Tenint en compte les condicions climàtiques del juliol de l'any passat els xinesos van decidir que el *Yong Sheng*, vaixell de 19.000 tones gestionat pel grup Cosco, salpés del port de la ciutat xinesa de Dalian per fer el seu viatge a Rotterdam (Holanda), el dia 8 d'agost, pel camí del Nord-Est, o sigui pujant cap a l'Àrtic, travessant l'estret de Bering per navegar pel nord de Sibèria i rodejant Escandinàvia baixar a Holanda. El seu trajecte habitual era baixar pel mar de la Xina, passar l'estret de Malaca, travessar l'Índic, mar Roig, canal de Suez, Mediterrani, estret de Gibraltar

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

i pujar amunt cap a Rotterdam. Era una travessa que feia en 48 dies. Una mica més curta que aquesta altra del Nord-Est, però més sinuosa (cosa que allargava el periple) i amb més perills. La de passar per l'Àrtic, encara que més llarga, era molt més recta i es calculà que podia escurçar la durada del viatge en uns 13-15 dies. I com anà la cosa?

Amb un èxit total. El dia 11 de setembre arribava, després d'un feliç viatge, a Rotterdam amb tota la normalitat. Havia fet el trajecte amb 14 dies menys del que hauria trigat per l'altra ruta. No cal dir que la gesta es convertí en notícia que aparegué als diaris.

Això planteja al món de l'economia unes possibilitats que cal tenir en compte. Poden resultar a un preu un xic més baix productes arribats de l'Extrem Orient, cosa que no es pot menystenir. Però, és clar, no tot són flors i violes. El desglaç de l'Àrtic, unit al de l'Antàrtida, ja ho vam exposar en una altra ocasió, fa pujar de mica en mica el nivell dels oceans amb conseqüències més aviat desastroses per a una part de la humanitat, a més de tots els altres inconvenients que comporta l'escalfament global com tots sabem. Cal que no ho oblidem...

Gent de casa

El pare O'Callaghan, papiròleg de renom mundial

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Avui dia hi ha, per part del gran públic, una fascinació i un interès enorme pels papirs i les troballes, i concretament per tot allò relatiu a Qumran, una vall del desert de Judà, prop de la mar Morta, a Cisjordània. En unes coves d'aquest indret, el 1947 van aparèixer unes restes arqueològiques datades entre el segle II aC i l'any 68-70 de la nostra era, quan Titus i la Legió X Fretensis van destruir Jerusalem i aquest assentament dels essenis. Són el que comunament s'anomenen «manuscrits de la mar Morta».

Un dels fragments de paper que va despertar més admiració va ser el 7Q5, identificat com el text de l'evangeli de sant Marc 6,52-53. El que molts no saben és que aquest treball el va realitzar un sacerdot català, tortosí per a més senyes: el pare jesuïta Josep O'Callaghan Martínez.

Els O'Callaghan, d'ascendència irlandesa, són una nissaga arrelada al Montsià i al Baix Ebre des de fa tres segles, que compta amb personatges notables com Ramon O'Callaghan Forcadell, canonge, teòleg i historiador, nascut el 1834, o Ramon O'Callaghan i Tarragó, nat a Benissanet el 1798, brigadier puntal de la primera guerra carlina.

Josep O'Callaghan i Martínez va néixer a

Tortosa el 7 d'octubre del 1922 i entrà a la Companyia de Jesús el 29 d'octubre del 1940. Fou ordenat sacerdot el 31 de maig del 1952. La seva carrera acadèmica va estar plena de llores: doctor en Filosofia i Lletres per Madrid el 1959, en Lletres Clàssiques per Milà el 1960 i professor de Teologia a la Facultat de Sant Cugat del Vallès entre el 1961 i el 1971. Durant el temps en què fundà el Seminari de Papirologia, va marxar al Pontifici Institut Bíblic de Roma, on romangué entre els anys 1971 i 1992. Des del 1980 alternà aquesta tasca amb la de professor de Crítica Textual a Barcelona i entre el 1983 i el 1986 va ser degà de la Facultat Bíblica.

Va treballar també al Museu Rockefeller de Jerusalem. Va fundar i va dirigir *Studia Papyrologica Castroactaviana*, la revista catalana de papirologia més prestigiosa, que es va editar semestralment entre el 1962 i el 1983. Aquesta publicació va assolir els 22 volums.

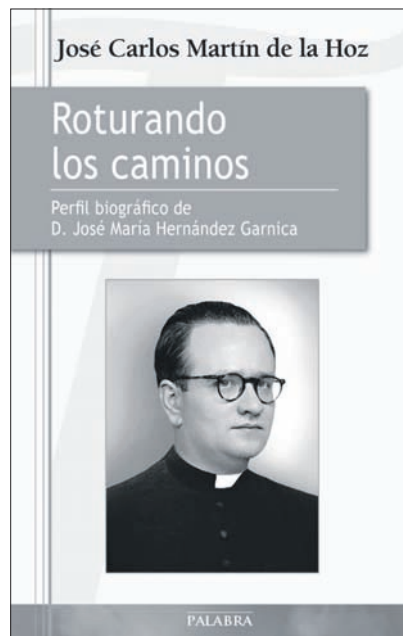
Josep O'Callaghan va morir al Centre Borja de la Companyia de Jesús, a Sant Cugat del Vallès, el 15 de desembre del 2001.

EQUIP SAN PABLO
Misal diario. Marzo 2014
Editorial San Pablo, 2014,
146 pàg.

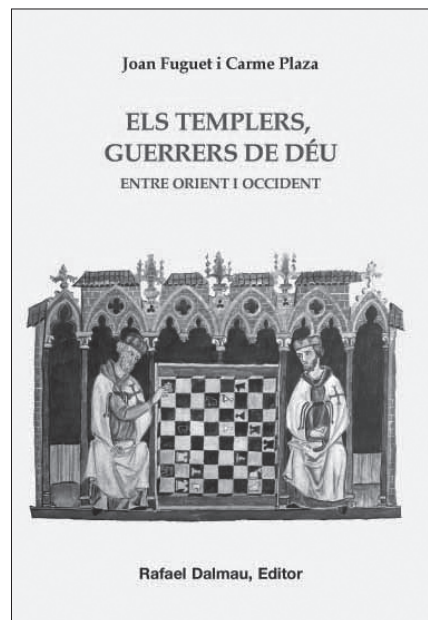
Aquest pràctic missal conté els textos de la Litúrgia de la Paraula proclamada en l'eucaristia diària durant el mes de març del 2014. Les lectures del dia s'acompanyen d'una breu reflexió sobre l'evangeli corresponent, escrita per autors de profunda espiritualitat i ampli coneixement bíblic, de les pregàries de la missa (col·lecta, oració sobre les ofrenes i postcomunió) i de la indicació dels sants de cada dia.

JOSÉ CARLOS MARTÍN DE LA HOZ
Roturando los caminos
Ediciones Palabra, 2013, 248 pàg.

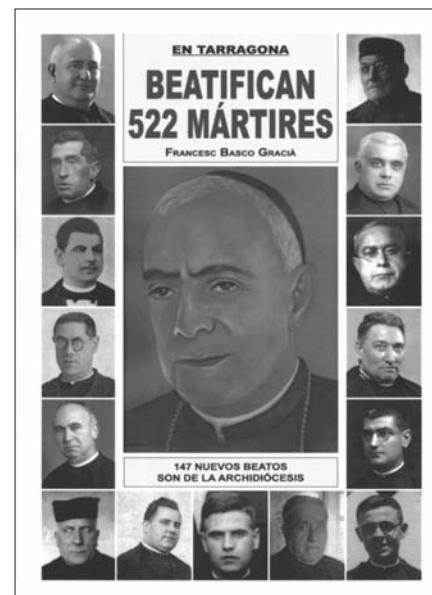
Aquest llibre presenta la biografia de José María Hernández Garnica (1913-1972). Doctor en Enginyeria de Mines, Ciències Naturals i Teologia, el 1935 va demanar l'admissió a l'Opus Dei. Va rebre el 1944 l'ordenació sacerdotal. Sant Josepmaria Escrivà li va encarregar especialment l'impuls de la tasca apostòlica de l'Opus Dei entre les dones. Més tard, va marxar cap a diversos països europeus amb l'objectiu de desenvolupar el seu ministeri sacerdotal.

JOAN FUGUET i CARME PLAZA
Els templers, guerres de Déu
Rafael Dalmau Editor, 2012,
302 pàg.

Mostrar l'orde del Temple (1119-1314), suprimit ara fa 700 anys, com un element integrat dins del moment històric en què es va desenvolupar i així comprendre'n les circumstàncies sociopolítiques, militars, religioses i econòmiques, especialment en relació amb la Corona catalanoaragonesa. Aquest és el propòsit fonamental d'aquesta obra. Va ser un dels ordres militars cristians més significatius de l'edat mitjana.

FRANCESC BASCO GRACIÀ
En Tarragona beatifican 522 màrtirs
Autoedició, 2013, 628 pàg.

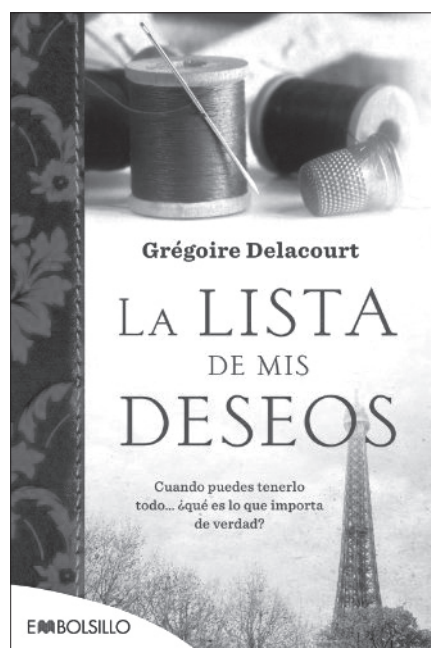
El diumenge 13 d'octubre del 2013 van ser beatificats a Tarragona 522 màrtirs de la persecució religiosa a Espanya, inclosos en 33 causes. El llibre conté una descripció documentada, amb fotografies, dels 147 màrtirs de l'arxidiòcesi tarragonina declarats beats. Compta també amb annexos dels noms de tots els màrtirs beatificats a Tarragona, així com la cronologia dels sacerdots i religiosos immolats.

MARÍA JOSÉ MORENO
Bajo los tilos
Editorial Vergara, 2014, 204 pàg.

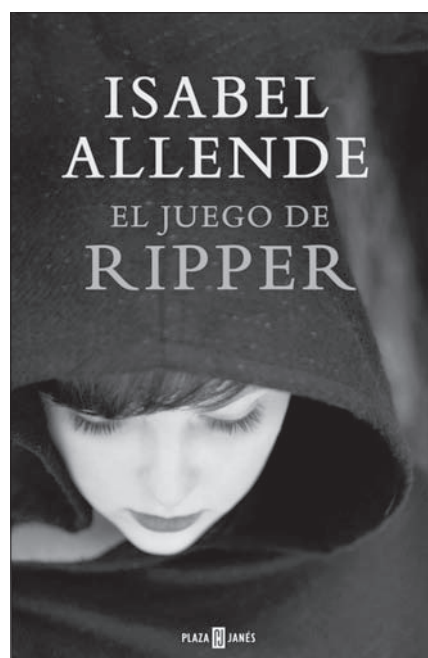
L'Elena mor a l'avió que la trasllada de Madrid a Nova York. Ni tan sols la família sabia que havia emprès aquell viatge. L'Elena té un gran secret. Quan la seva filla María rep la tràgica notícia, s'introdueix en un espiral de preguntes sense resposta: què feia la seva mare en aquell avió?, per què anava a Nova York?... Preguntes que la submergeixen en la recerca del passat de la seva mare fins que en coneix els secrets més dolorosos.

GRÉGOIRE DELACOURT
La lista de mis deseos
Editorial EMBolsillo, 2014,
160 pàg.

La Jo és la propietària d'una merceria a Arras, una petita ciutat francesa. Està casada i és mare de dos fills. Escriu un blog sobre costura i manualitats, la seva gran passió, que compta amb milers de seguidores. Ha elaborat la seva llista de desitjos, que va ratllant a mesura que els aconsegueix. Quan guanya divuit milions d'euros amb l'Euromillón, decideix fer alguna cosa imprevisible. Està preparada per complir els seus somnis?

ISABEL ALLENDE
El juego de Ripper
Editorial Plaza&Janés, 2014,
478 pàg.

Tal com va predir l'astròloga més reputada de San Francisco, una onada de crims comença a sacsejar la ciutat. En la investigació sobre els assassinats, l'inspector Bob Martín rebrà l'ajuda inesperada d'un grup d'internautes especialitzats en jocs de rol: Ripper. Una nova novel·la de la cèlebre escriptora llatinoamericana Isabel Allende, autora de títols mítics com *La casa de los espíritus* o *El cuaderno de Maya*.

DIANE SETTERFIELD
L'home que perseguia el temps
Editorial Empúries, 2013,
412 pàg.

En William, de deu anys, va aconseguir l'admiració dels seus amics quan el seu ull expert va apuntar una graula que descansava en un arbre llunyà i, després d'un instant de concentració, el tirador la va encertar. Des d'aquell moment la vida li va canviar i es va proposar oblidar el passat. Els anys van anar passant i un home vestit de negre va començar a rondar en William en les circumstàncies més tràgiques. Va néixer així una estranya unió entre els dos homes.

Crítica literària

Molt útil!

Amb aquest títol l'autor escriu un manifest que em va atraure i al qual porto setmanes donant-t'hi voltes, reflexionant.

Tot i anar contra corrent, ell, i ara jo també, voldria trencar una llança a favor dels sabers tradicionalment considerats «inútils», fent-nos veure que, al cap i a la fi, són més útils que els suposats sabers econòmics.

En la introducció ja em va captivar quan diu: «Considero *útil* tot allò que ens ajuda a fer-nos millors.»

Voldria, no sé com, il·lusionar-vos en la lectura, i encara més en la reflexió, d'aquest manifest que ha de fer millor la convivència de tots plegats, a prendre consciència del que realment importa, i que no sempre coincideix amb el que cobegem i pel que lluitem.

La introducció val la pena i ja ens anuncia el que ens anirà exposant als capítols on es detallen les idees.

Hi ha moments en què ens enfronta al moment real, com per exemple quan diu: «No és cert que en temps de crisi econòmica tot estigui permès.» Parlant de fets ja viscuts a la veïna França fa

NUCCIO ORDINE
La utilitat de l'inútil
Manifest
Quaderns Crema, 2013, 166 pàg.

més de cent anys diu: «La crisi no se supera retallant els fons per la cultura sinó duplicant-los.» I en el capítol va donant raons com les de Victor Hugo, que situa el gran perill en la ignorància, que cal combatre, perquè, diu Hugo: «Heu caigut en un error deplorable; heu pensat que estalviaríeu diners, però el que estalvieu és glòria.»

A mi m'ha fet entendre que hem d'aprendre a viure millor, potser amb menys, però millor. No parla d'eludir responsabilitats. Però no pot ser que els bancs i els financers ens marquin com hem de viure. La Cultura, en majúscules, és irrenunciable. El saber ha de ser prioritari, per sobre del tenir, i en el llibre trobareu les millors reflexions en defensa de la literatura, l'art, la música, en definitiva, del saber que constitueix per ell mateix un fre, un

obstacle contra el deliri d'omnipotència dels diners i d'utilitarisme. Diu: «Tot es pot comprar, és cert. Des dels parlamentaris fins als judicis, des del poder fins a l'èxit: tot té un preu. Però no el coneixement; el preu que cal pagar per conèixer és d'una naturalesa molt diferent... Només el saber pot desafiar altre cop les lleis del mercat. Jo puc compartir amb els altres coneixements que tinc sense empobrir-me.»

I paro de posar cites del propi llibre, perquè podrien suplir l'article i segurament seria més suggeridor que les meves paraules, però el més important és la seva lectura meditada i tranquil·la. Llibret de tauleta de nit o de tauleta de cafè, prop del seient de lectura, sigui el racó més acollidor de casa o a l'exterior. Com que és petit, és ben transportable i recomano trobar

Pere Fàbregues
Llibreter
pere.fabregues@yahoo.es

el lloc adient per assaborir-ne la bona lectura. Jo ho he fet amb el llapis a la mà per subratllar el que vull tornar a rellegir. N'és fruit aquest article.

Crítica cinematogràfica

Una mirada assedegada d'amor

¿QUÉ HACEMOS CON MAISIE?

DIRECTOR: Scott McGehee i David Siegel.
INTÈRPRETS: Julianne Moore, Alexander Skarsgard, Steve Coogan, Onata Aprile, Joanna Vanderham.
MÚSICA: Nick Urata.
GÈNERE: Drama.
99 minuts.
Estats Units, 2012.

Enmig de superproduccions megalòmanes fetes amb molts mitjans i una gran dosi d'efectes especials, l'espectador agraeix també un cinema senzill, humà i sincer, que toqui el cor no per fulletons romàntics i ensucrats, sinó per la sinceritat i la proximitat d'històries que ens ofereix. Aquest és el cas de *¿Qué hacemos con Maisie?*, pel·lícula dirigida per Scott McGehee i David Siegel que aborda el tema dels fills de les parelles trencades.

La pel·lícula ens explica la història d'una nena de sis anys que viu amb amargor el divorci de la seva mare (Julianne Moore), una cantant de *rock and roll*, amb les seves gires, els seus viatges i els seus amics peculiars, i el seu pare (Steve Coogan), un marxant d'art penjat del telèfon, etern viatjant per fer negocis. Mentre la petita busca sentir-se estimada, els seus progenitors contrauen matrimoni amb altres cònjuges (Lincon i Margo, feliçment

interpretats per Alexander Skarsgard i Joanna Vanderham) als quals utilitzen per tenir cura de la seva filla i despreocupar-se'n.

Estem davant d'una pel·lícula correcta i neta, que es veu de grat des del principi. La fotografia de Giles Nuttgens

és exquisida i tot està perfectament encaixat en un bon muntatge i en una realització feta amb molt d'ofici pels seus directors. El que sedueix i atrapa d'aquest film és, sens dubte, la història que ens explica perquè té una proximitat extraordinària i trista amb la nostra realitat quotidiana.

El drama dels infants que viuen desorientats la separació dels seus pares és un fet que veiem molt sovint. Si qualsevol separació és traumàtica i suposa un fracàs en un projecte comú, quan els cònjuges no aconsegueixen acords cordials sobre els seus fills, a aquests se'ls condemna a uns vaivens afectius que deixen una empremta molt profunda.

Això és el que viu la Maisie. Ella estima la seva mare i adora el seu pare, però està disposada a perdonar-los una vegada i una altra, perquè és incapaç d'imaginar que els seus pares, la seva referència, el lloc on ancora el seu afecte, són immadurs i no saben què fer amb la

seva filla per viure una vida independent i sense compromís.

La pel·lícula ens mostra els vaivens de la Maisie, les anades i vingudes d'una casa a l'altra. I aquí rau la grandesa del film, que el problema que planteja ho fa des del punt de vista de la nena, no dels adults. Quan els pares discuteixen, la Maisie mira, quan s'ha de trobar amb les noves parelles o fins i tot quan és abandonada per descuit a la feina d'un adult, la Maisie continua mirant. Aquesta mirada, aquests ulls, parlen per ells mateixos. La mirada de la nena Onata Aprile és absolutament extraordinària. Els directors es recreen en uns ulls que, per ells mateixos, reflecteixen el desig d'amor, la fragilitat, l'esperança i la soledat d'una criatura necessitada de seguretat i d'afecte.

En un món com el nostre, en el qual es banalitzava l'amor, la relació familiar, la fidelitat i l'entrega, *¿Qué pasa con Maisie?* es converteix en un al·legat a favor de la dignitat dels nens i les nenes víctimes de la immaduresa o del fracàs dels seus pares. Davant la mirada de la Maisie, tots —pares o no— ens sentim observats i interrogats. No se'ns estaran convertint els nens en un destorb?, no estem deixant la seva educació en mans dels altres?, no els omplim de coses i els buidem d'atenció?

Aquestes i moltes altres preguntes ens suscita aquesta pel·lícula senzilla, profunda i ben explicada. I un cinema que ens fa preguntar-nos coses per ser millors sempre mereix el nostre aplaudiment.

Josan Montull
Salesià
josan.montull@salesians.cat

Des del carrer

NADINE GULYAS AJUDA NENS DISCAPACITATS A OMETEPE (NICARAGUA)

«Amagaven els infants a casa perquè els consideraven fruits del pecat»

Redacció

L'illa nicaragüenca d'Ometepe és un paradís natural de bellesa incomparable, però hi viuen més de 40.000 persones en condicions d'extrema pobresa. Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) Nicaragua té un projecte per tractar nens amb greus discapacitats. És l'únic programa que existeix en tota l'illa per donar suport i ajudar les famílies que decideixen no abandonar els seus fills malgrat l'extrema pobresa. Amb només 27 anys, la fisioterapeuta austríaca Nadine Gulyas, juntament amb una terapeuta ocupacional, desenvolupen el projecte Samarità per ajudar aquests infants més necessitats. Per a més informació: www.nph.org/ 934 342 029.

Com va arribar a Nicaragua?

El gener del 2010 vaig anar com a

voluntària de NPH a l'illa d'Ometepe, a Nicaragua. Vam adonar-nos que hi havia molts infants amb discapacitats que no rebien cap mena de suport, i vam començar a treballar amb ells.

Vam ajudar-los a millorar en independència però també amb necessitats bàsiques com suport alimentari o fins i tot amb transport perquè puguin venir a la teràpia. Quan necessiten un especialista, els ajudem econòmicament perquè puguin anar a la capital.

Com és el sofriment d'aquests infants?

A Ometepe, la integració dels infants amb discapacitats és nul·la. Els amaguen a casa perquè consideren que són fruit del pecat. En aquest sentit, també ha estat un repte anar al seu encontre, guanyar-nos la seva confiança perquè surtin de casa seva

i puguin venir a la teràpia.

Quantes persones ateneu actualment?

Actualment atenem un total de 32 infants, que vénen entre una i tres vegades per setmana al centre terapèutic. Els proporcionem llet especial per a una bona nutrició, atenció mèdica adequada. Per a ells, som terapeutes, psicòlegs i amics.

A l'horitzó teniu el repte d'ampliar el centre terapèutic...

Ja tenim el terreny i el projecte constructiu. Ara quan tornem caldrà organitzar-ho tot i començar l'obra. Diuen que en quatre mesos estarà enllestit.

Quines millores permetrà?

Permetrà poder oferir una teràpia de qualitat. Les millores són tan bàsiques com poder disposar de llum i d'aigua corrent.

Rauxa

La porta del cel

Aquest és el sarcàstic títol d'una pel·lícula de Michael Cimino en què es descriu la tragèdia dels immigrants europeus que al segle XIX arribaven al suposat paradís dels Estats Units. El film mostra els cowboys com a cruels mercenaris, a sou dels grans ramaders i terratinents, que s'encarreguen d'assassinar aquells molestos immigrants que, afamats, gosen robar algun cap de bestiar dels potentats. Mentre els sicaris fan la feina bruta, l'Estat se'n renta les mans.

La tragèdia a la frontera fortificada de Ceuta ha deixat quinze morts dels quals ningú no es fa responsable. Tant el govern de l'Estat com la Unió Europea s'espolsen qualsevol responsabilitat i miren cap a una altra banda. Altres

reaccions encara han estat pitjors: en alguns mitjans de comunicació, un d'ells d'Església, s'han deixat anar opinions obertament xenòfobes. Gràcies a Déu, el Papa, amb el seu viatge a l'illa de Lampedusa, va donar exemple de quina ha de ser l'actitud cristiana amb les persones que arrisquen la vida per arribar a Europa; els immigrants són éssers humans amb la dignitat intrínseca de tota persona i han de ser rebuts com a germans. Si bé és veritat que la migració massiva genera dificultats, seria ingenu negar-ho, en cap cas es pot justificar el tracte inhumà i vexatori que sovint reben aquestes persones. Hem de fer el possible perquè el viatge que emprenen no sigui l'avantsala de l'infern.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Carlos Amigo Vallejo
Cardenal
arquebisbe de Sevilla

Obrir la botiga

Es busquen causes i raons que ofereixin alguna explicació convincent a aquesta àmplia crisi espiritual, humana, religiosa, vocacional... I no hi acabem de trobar les arrels d'on provenen ni els paràmetres i l'extensió en què cal situar-la; no podem sospesar la dimensió exacta de tot el que vivim. No és simplement una qüestió d'anàlisi i d'acaparament de dades, de relacions interculturals i socials, de la contradicció entre el que desitgem i el que percebem cada dia.

Buscant per una banda i l'altra en aquesta gran ciutat del món, on sembla que hi ha oferiments per solucionar qualsevol problema, ens hem endut la gran sorpresa que una «botiga», particularment especialitzada per tractar aquests temes, estava tancada. No sabem si per reformes o per ruïna i fallida total. Però, el que és cert és que a la «botiga de la trobada» no hi ha activitat o, almenys, no tan perceptible i eficaç com desitgem. Això de la botiga de la trobada fa referència a aquest espai sagrat on el poble es reunia per parlar amb Déu, per explicar-li els avatars i les alegries del seu caminar, per demanar ajuda i il·luminació per a l'endemà. Aquesta botiga de la trobada, més que un espai material, és la d'una relació íntima i personal amb Déu, i en busca l'estimació i la voluntat, i li suplica ajuda i fortalesa. Un cara a cara entre la paraula de Déu i la mateixa vida. És un lloc per parlar amb Déu, per saber llegir els signes dels temps i les exigències de la cultura en la qual es viu. No per claudicar en ella, sinó per posar-hi l'evangeli i que sigui com un empelt que, respectant l'arbre, el revitalitzi amb saba de nova i bona notícia. Sense parlar abans amb Déu no podem parlar correctament de Déu a l'home.

Sense pregària es viu gairebé com si Déu no existís. Es devalua l'amor a Déu i la caritat amb el proïsme es converteix en altruisme. Al contrari, la pregària condueix a la confiança total en un Déu provident, ajuda a llegir amb fe els esdeveniments de cada dia i s'accepta amb goig la missió que Déu encomana a cadascú. Caldrà, doncs, reobrir aquesta botiga de la trobada amb Déu.

COMPROMESOS
AMB L'EDUCACIÓ DE QUALITAT
PER A TOTHOM

TRIA ESCOLA CRISTIANA
• www.triaescolacristiana.cat
• 93 302 70 13

Escola Cristiana
de Catalunya